

palestina
AM

Nummer 1 2001 Pris 25 kr

palestina

nu

ges ut av
Palestinagrupperna i Sverige (PGS).
Tidskriften kommer ut med
fyra nummer per år.
Presslagt 010405.
Omslagsbild: Damaskusporten,
Jerusalem. Foto Håkan Brunnström.

Ansvarig utgivare
Lisa Norman

I redaktionen
Yvonne Fredriksson
Frank Fredriksson
Adnan Abou-Chakra
Ammar Makboul
Ken Schubert

Redaktör och layout
Håkan Brunnström

Innehållet
För innehållet i osignerade artiklar
svarar redaktionen
För innehållet i signerade artiklar
svarar respektive författare.
Redaktionen ansvarar inte för
insänt, ej beställt material.

Adress
Palestina Nu
Palestinagrupperna i Sverige
Tegelviksgatan 40
116 41 Stockholm
08 - 641 72 88
e-post
info@palestinagrupperna.a.se

Hemsida
www.palestinagrupperna.a.se

Prenumeration
Löpande 4 nummer per år: 90 kr
Institutioner 130 kr
Postgiro 55 57 21-0
adress se ovan

Annonser
Helsida 2 500 kr
Halvsida 1 400 kr
Kvartssida 800 kr
ISSN 1100-4746
© 2001
Palestinagrupperna i Sverige
Tryckt hos Tryckverksta'n, Örebro

Innehåll

Vakna Europa!	3
De svenska Israelvännerna och Palestinafrågans lösning	4
Barak fortsatte att bygga bosättningar	6
Gradvis annektering	7
Sharons seger - ett steg mot fred	8
Rasismen och dess särdrag	9
"Civilkuraget att betrakta oss som jämlika"	12
Amnesty: "Ett hån mot de mänskliga rättigheterna"	14
Notiser från Israel	15
Reflektioner från en sprickande bubbla	16
Avspärningarna - hemmen blir fångelser	17
Antisemitismen	18
Svenska riksdagsledamöter i Libanon	19
Akuthjälp till Palestina	22
Resor, upprop, uttalanden	23
Skellefteå: Vänortsprojekt och fackligt stöd	24
Stockholm: Dags för påtryckningar mot Israel	25
Palestinadistribution: böcker	27

Åter på spåret?

PGS har haft en del problem med sin tidskrift Palestina Nu under senare år. Nu tar vi nya tag igen. I januari samlades en ny redaktionskommitté och diskuterade vad som varit fel och vad som bör göras.

Vi menar att Palestina Nu ska vara PGS **egen tidskrift** d.v.s. spegla vad PGS som solidaritetsorganisation **gör**. Vårt insamlingsarbete, demonstrationer och lokala aktiviteter måste synas. Vår utgångspunkt i **politiken** ska vara de organisationer som vi främst samarbetar med. UPMRC och GCMHP är båda starkt präglade av en demokratisk uppbyggnad och ett gräsrotsperspektiv. Vi tycker oss kunna urskilja två viktiga målgrupper för vår information; framförallt **ungdomar** som söker ny kunskap, men också **äldre** som länge solidariserat sig med det palestinska folket.

Detta nummer rymmer bl.a. artiklar om den politiska utvecklingen under början av året – "fredsförslaget" som skulle pressas igenom. Per Gahrton analyserar valet av ny premiärminister i Israel. PGS aktiviteter runt om i landet visas upp; från Skellefteås fackliga projekt till Stockholmsgruppens uppmaning – bojkotta Israel! Vi har också flera utomstående skribenter, som rapporterar från Palestina – skriv gärna artiklar, adressen finner du härintill.

Du är välkommen till vår nya satsning och vi lovar bot och bättring avseende regelbunden utgivning. Nästa nummer, i september, kommer att samordnas med vårt fadderutskick något vi vill hålla fast vid framöver – informationen om våra bistandsprojekt bör nå fler läsare.

Håkan Brunnström Redaktör

Vakna Europa!

Sveriges regering är värd för ett EU-toppmöte. Vad kommer att stå på dagordningen? De kan väl inte bara prata om galna kosjukan och mul- och klövsjukan? Meningen är att man också skall dryfta fred och säkerhetsfrågor som berör Europa. Förutom Makedonien så finns den akuta krisen i Israel/Palestina - en konflikt som på många sätt hör ihop med Europa. Vi tycker det är hög tid att EU-ministrarna engagerar sig mera i den alarmerande utvecklingen i Israel/Palestina-konflikten.

Den senaste tidens utveckling pekar mot en annalkande humanitär katastrof. De israeliska avspärningarna av palestinska områden har förvandlat dem till isolerade öar, ett veritabelt belägringstillstånd som innebär att försörjningssituationen för den palestinska befolkningen är allvarligt hotad. Den israeliska arméns våld mot civilbefolkningen har inte minskat, antalet dödade är nu över 400 sedan oktober förra året och antalet skadade överstiger 12 000 varav hälften är barn. Sjukhusen har svårt att ta hand om alla skadade och hjälparbetet försvåras av att även ambulanser blir beskjutna. De skadade är till 95 procent obebävnade civila och angrips av en armé med pansarvagnar och attackhelikoptrar.

Vi kräver av Sveriges regering, EU's ministerråd och EU-kommissionen att de skall utöva starka påtryckningar på Israels regering för att den skall:

- Upphöra med beskjutningen av den palestinska civilbefolkningen!
- Upphöra med kollektiva bestraffningar som förstörelse av hus, vägar och jordbruksmark!
- Upphöra med avspärningarna av palestinska områden!
- Tillmötesgå det palestinska kravet på att internationella fredsstyrkor måste sättas in för att skydda civilbefolkningen!
- Häva ockupationen av Västbanken, Gaza och östra Jerusalem!

Lisa Norman, vice ordförande

De svenska Israelvännerna och Palestinafrågans lösning

De okritiska Israelvännerna har haft det svårt ett tag. Det har inte hörts mycket från det hållet under en längre tid, och det är förstäligt. Taktiken verkar vara att lura i vassen, låta hela Palestinadebatten avklinga, för att därefter vid senare tillfälle återkomma med egna infallsvinklar. Det man hoppas på är naturligtvis att det under det senaste halvåret har fällits antisemitiska uttalanden. Det är kanske det enda som kan ta udden ur den växande Israelkritiska granskningen.

I Sverige har de okritiska Israelvännerna stått för två linjer. Den första linjen, de plumpa Israelförsvararna som exempelvis Per Ahlmark i Dagens Nyheter eller Allan Sandström i Västerbottenskuriren, argumenterar för Israels sak genom att demonisera palestinerna som grupp medels rasistiska uttalanden.

En rasistisk underton

Palestinerna, i bestämd form, offerar sina barn, är deras viktigaste argument. Dessutom hyser de ett extremt svart-vitt tänkande. De israeliska judarna är goda, palestinier är onda. Tänk er ett liknande uttalande som karaktäriserar judar, som säger att de är på det ena eller andra sättet. Detta skulle (med rätta) benämnas antisemitism. Anledningen till att framför allt liberala skribenter har så svårt att se sin egen rasism gentemot palestinier, är förmodligen att de inte förmått upptäcka de nykoloniala mönster som finns som väsentliga ingredienser i både Israels och USA:s politik. I liberalernas stöd åt en nykolonial politik (rätten att kolonisera ett land) vilar en rasistisk underton (de andra är inte lika mycket värda).

Undviker Palestinafrågan

Den andra förvarslinjen, även den oftast företrädd av den liberala pressen, undviker Palestinafrågan som pesten. När man någon gång för fram en analys så anklagar man den palestinska sidan för att inte godta de, som man tycker, förnämliga kompromisserbjudanden som medlarnationen USA utarbetat. Genom att inte godta det senaste "fredserbjudandet" har

Helhetsbild av den palestinska staten såsom USA och Israel ser den. I öster finns dessutom stora "säkerhetsområden" (se karta sid 7) som Israel behåller under lång tid. I sydväst det område – Halutza, som "kompenserar" Palestina för bosättningsområdena som annekteras på Västbanken. Enligt USA:s förslag skulle 83,6 procent av bosättarna kunna bo kvar med Israels förslag 85,3 procent. Palestinerna avvisar begreppet "bosättningsblock" (=sammanslagda bosättningsområden) eftersom dessa begränsar Palestinas rätt till sina egna naturtillgångar och ger legitimt stöd till bosättningar, som enligt internationell rätt är

palestinerna visat att de hellre vill ha konflikt än fred och dessutom bäddat för den tillträdande högerdominerade regeringen i Israel. Det är palestinerna som bär skulden för allt elände. Även i detta perspektiv finns ett stråk av rasism och nykolonialt tänkande. De andra som kollektivt, de som är olika oss, de som vi inte kan förstå, bär skulden för konflikten.

Historien förvrängs

Det som ger näring till dessa båda perspektiv är att viktiga delar av historien förvrängs. Framför allt vill man inte beakta sig med de delar som handlar om etnisk rensning, dvs. att en mycket stor del av den palestinska befolkningsgruppen vid olika tillfällen fördrivits från sina hem, byar och städer, och att många palestinska hem och byar utplånats från jordens yta för att historien skall glömma dem. Inte heller vill de Israelvänliga krafterna diskutera FN:s enhälliga krav på Israel att reglera flyktingfrågan och dra sig tillbaka från ockuperade områden.

Israel skulle få behålla majoriteten av bosättningarna.

Hur nära var då freden i januari? Ett avtalsförslag fanns tillhands. Vi känner inte till alla detaljer i förslaget men vissa riktlinjer har läckt ut. Clintons fredsförslag är dåligt av den anledningen att de bara tillfredsställer de israeliska kraven men inte alls de viktigaste palestinska.

Visserligen sägs det att Israel "enbart" ska "få" fyra till sex procent av Västbanken. Men det innebär att Israel skulle få behålla majoriteten av bosättningarna. Redan idag består bosättningsområdet av inte mer än ca tre procent av hela Västbanken och det räcker för att i praktiken kontrollera hela det palestinska området. Clintons förslag innebär i praktiken att de israeliska bosättningarna består, även de enstaka hus i Östra Jerusalem som mer eller mindre olagligt tagits över av judiska bosättningar (exempelvis Ariel Sharons hus).

De palestinska områdena, inklusive delar av Östra Jerusalem, styckas upp i svaradministrerade kantoner som lätt kan

kontrolleras från de israeliska bosättningsområdena. Som kompensation för detta skulle palestinierna få ta del av en till tre procent israeliska områden. Var?, kan vi fråga oss. Vid kusten eller i Galiléen? Absolut inte. Det handlar om områden i Negevöknen, där Israel förmodligen dumpat giftigt kärnavfall.

Till det kan läggas att den palestinska staten skulle sakna eget kontrollerade gränser under ett antal år. Den palestinska staten skulle enligt förslaget inte ha rätt att tillträda gränsen till Jordanien under den första sexårsperioden. Israel skulle också få rätt till tre militärbaser inom den palestinska statens gränser på Västbanken under tio år samt ha rätt att skicka militära styrkor till Palestina, detta trots att Palestina skulle vara demilitariserat.

Med detta "förnämliga" avtal, som i princip bara garanterar det som Israel redan uppnått vad gäller sin bosättningspolitik, skulle palestinierna i princip helt avsäga sig rätten till återvändande till Israel. Därför kunde avtalet inte godtas. Palestinier i församlingen kunde inte acceptera det och inte heller de som bor på Västbanken.

Rätten till återvändande

Trots avtalsförslaget kvarstår viktiga frå-

Högt ovanför de palestinska byarna ligger de israeliska bosättningarna på Västbanken – se nästa sida. FOTO Yonne Fredriksson.

Yassir Arafat tar emot en svensk riksdags- och folkrörelsedelegation, mars 2001. Se artikel sidan 19. FOTO Lena Lönnqvist.

gor. Den mest brännande är att på ett tillfredsställande sätt lösa frågan om rätten till återvändande till Israel eller rätten till ersättning för de palestinier som en gång fördrevs. Det goda med den senare tidens debatt är att även denna fråga nu antligen blivit synlig för världssamfundet, och även i den israeliska mediedebatten.

I de slutgiltiga förslaget, som förmodligen kommer först efter Sharons och Peres' samlingsregerings fall, kommer Israel att tvingas behandla denna fråga på ett seriöst sätt. Israel kommer även att tvingas nedmontera sina bosättningar och tillfredsställa de palestinska kraven vad gäller Jerusalem.

Så måste en fredslösning, som håller i det långa loppet, konstrueras. Först när förhandlingarna förts till denna punkt kan konstruktiva och nödvändiga förhandlingar föras om miljö- och vattenfrågor, liksom om de livsavgörande ekonomiska samarbetsfrågor som på sikt ändå kan och måste integrera de två folken.

Visst är det märkligt att den liberala pressen ska ha så svårt att se detta?

Peder Aléx

Barak fortsatte att bygga bosättningar

Fredsmäklaren Barak – av västvärlden hyllad som den mest generöse israeliska premiärministern – fortsatte att bygga bosättningar. Under sitt första år godkände han anläggandet av 2830 nya bosättningsbostäder. I genomsnitt anlades 2400 per år under perioden efter Osloöverenskommelsen (kv 4 1993 - kv 2 2000 kv 2).

”När man ser till hur bosättningarna byggts ut under Baraks regeringstid är det inte svårt att förstå den nuvarande krisen” (Al Aqsaintifadan) skriver den israeliska fredsrörelsen Peace Now. Den enda kontakt, som palestinier har med Israel är med bosättningarna eller med israeliska armén. Den frustration detta skapar förklarar varför palestinerna reagerar som de gör. De flesta israeler är i grund och botten omedvetna om situationen på Västbanken och i Gaza. För dem var åren 1993 till 2000 år av fred, och de nuvarande våldsamheterna stärker högerens påståenden att palestinerna inte vill ha fred.

”Det är dags för vår regering att konkret visa att den vill skapa fred genom att frysa utbyggnaden av bosättningar och förklara sig villiga att förhandla om ett tillbakadragande till 1967 års gränser med ett minimum av territoriellt utbyte.” (Peace Now 4 dec. 2000)

Våldsam utbyggnad av bosättningarna

Över 50 procent nya bosättningsbostäder har byggts sedan överenskommelsen i Camp David 1993. Under Baraks första år skapades 2.830 av dessa 16.210 bostäder, medan genomsnittet för perioden var 2400 per år. Befolkningen i dessa bosättningar har ökat lika snabbt. Bosättarna var 115.700 i slutet av 1993 och har ökat till 199.000 vid slutet av 2000. Tre nya bosättningar med 12.212 bosättare; Lapid, Kiryat Sefer och Menor, har skapats under perioden. Utöver dessa har 42 inofficiella bosättningar anlagts varav mindre än tio har monterats ner.

Nya bosättningsvägar

Antalet nya ”bypass roads” har också ökat. Mellan 1994 och 1997 påbörjades 140 km nya vägar och 160 km byggdes färdigt.

Många palestinska hus förstörda

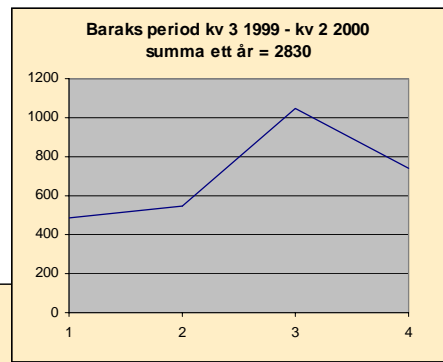
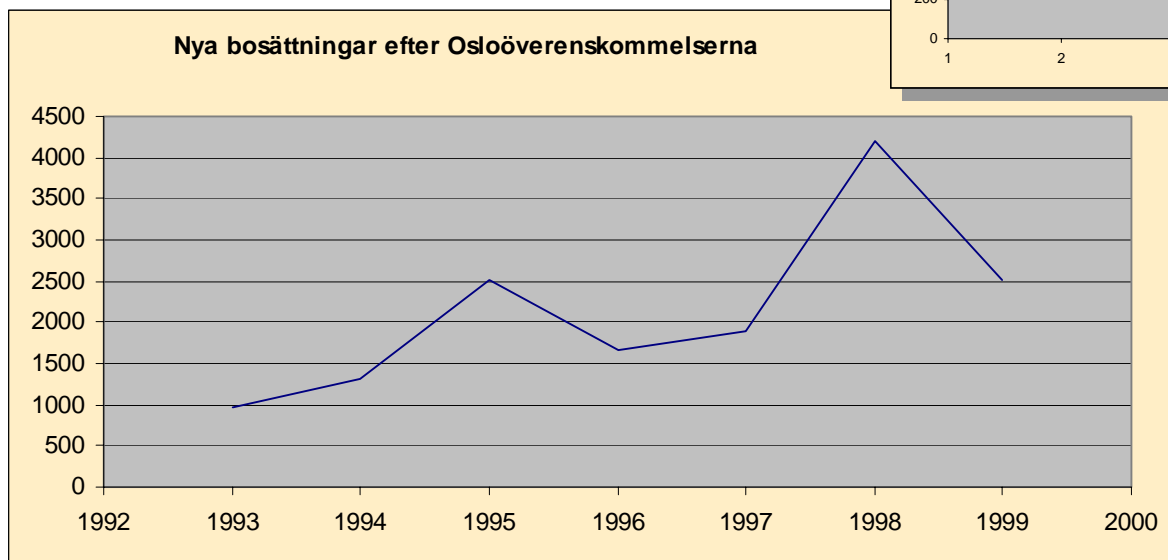
Mellan slutet av 1994 och november 2000 förstördes 740 palestinska hus av den israeliska armén. Under sju års ”fredsavtal” stängdes Västbanken och Gaza av under mer än 300 dagar d.v.s. sammanlagt närmare ett helt år!

Håkan Brunnström

Källa: Peace Now – www.peace-now.org

Fakta

Sex av tio israeliska judar har inte besökt någon bosättning (utöver vid militärtjänstgöring) under de senaste fem åren. Av de 40 procent som har besökt bosättningar gjorde hälften det som turister, 29 procent för att besöka släktingar, och 14 procent i affärer. 57 procent av israelerna känner personligen inte någon som bor i en bosättning på Västbanken eller Gaza. Siffrorna ökar till 70 procent bland ungdomar och 79 procent bland de som är över 60 år. Sexton procent av de israeliska judarna har familjemedlemmar som lever i bosättningar. Åttiofyra procent av de tillfrågade visste inte var bosättningen Kiryat Arba ligger. *Opinionsundersökning publicerad i Yediot Aharanot, december 2000.*

Gradvis annektering

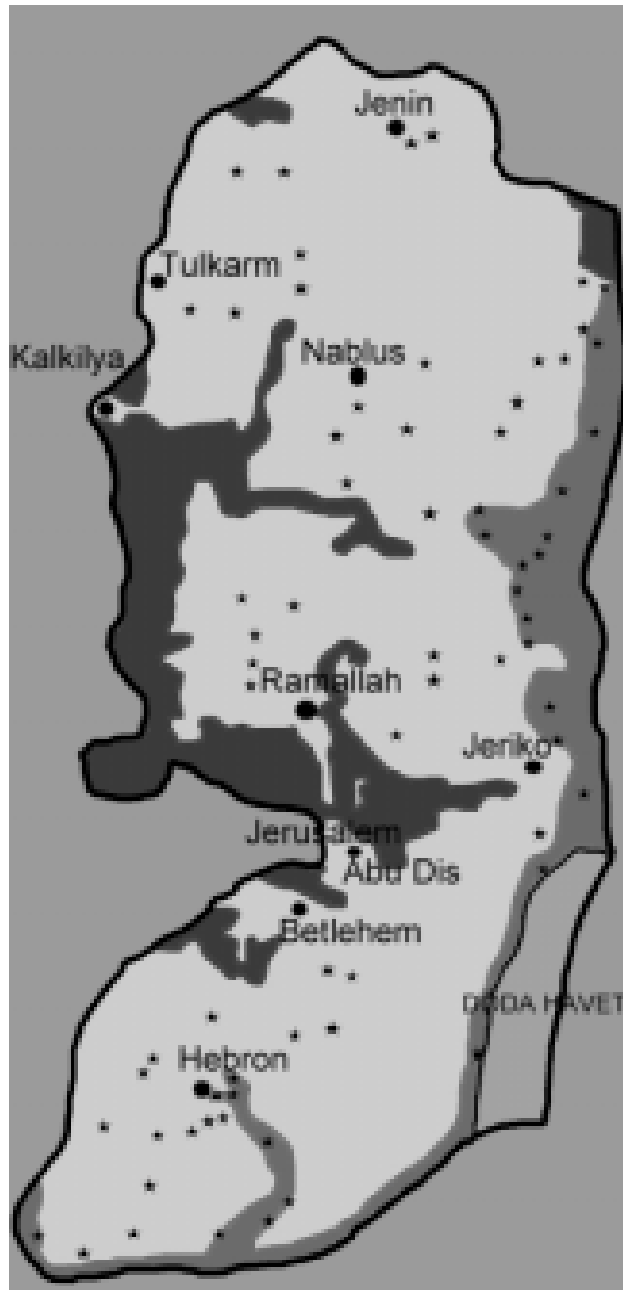
Mellan 1967 och november 1999 har Israel byggt 145 bosättningar på Västbanken och i Gazaremsan. Dessa bebos i slutet av 2000 av 200.000 bosättare (se artikel här intill). Alla israeliska regeringar har grundlagt bosättningar, som erhållit stöd för infrastruktur, bostadsbyggnande, offentliga byggnader och liknande. Dessa permanenta bosättningar strider mot internationell rätt, men har genom en successiv utveckling gjorts "lagliga" enligt israelisk rätt.

På 1970-talet etablerades de flesta bosättningarna på privat mark, som ägdes av palestinier. Detta motiverades med "militär säkerhet". 1979 dömde Israels HD till stöd för ett antal palestinier vars mark beslagtogs utan "militära säkerhetsskäl". Därför bytte den israeliska regeringen taktik. Den övergav "säkerhetsskäl" och ersatte dessa med argumentet "statlig mark".

Israel gjorde därefter alltmer mark "statlig". Den som ägde marken hade 45 dagar på sig att överklaga beslutet, i annat fall övergick marken automatiskt till militären. När Israel ockuperade Västbanken var en tiondel statlig jordansk mark. 1984 hade Israel ökat detta till en tredjedel (= 1800 km²) och 1993 utgjorde den statliga marken 45 procent av Västbanken.

Gradvis annektering

Sedan Osloöverenskommelsen har Israel dragit tillbaka många militära posteringar från Västbanken, men inte en enda bosättning. Bosättarna har istället gradvis överförts till det israeliska samhället genom att de kommit att omfattas av civilrättslig lagstiftning (1967) och senare valag, inkomstskattelag, mervärdesbeskattning, nationell försäkring och befolkningsregister. Knesset beslutade

Karta föreslagen som slutgiltig lösning av Israel i december 2000. Observera hur bosättningsområdena (mörkgrå) liksom en bläckfisk omringar Nablus, Ramallah och Jerusalem samt sträcker sig ända fram till Jeriko. Ljusgrå områden är "säkerhetszoner" som skulle vara kvar 6 år. Stjärnor visar bosättningar utanför de sammanhängande områdena.
KARTA: Håkan Brunnström
Källa: The Foundation for Middle East Peace/Jan de Jong

också 1988 att bosättarna skulle omfattas av "lagen för utveckling av samhällen och landsbygd".

Bristen på formell annektering ändrar inte på det faktum att civila myndigheter och lagar har tagit över från militären. Därigenom har en "de facto annektering" genomförts. Bosättarna har samma rättigheter och skyldigheter, som alla andra israeliska medborgare.

Fördel att inte annektera

På detta sätt har två fördelar uppnåtts.

- Israel besparas kritik från omvärlden, möjligen också sanktioner, genom att bibehålla det militära styret, vilket krävs enligt internationell rätt.
- Israel kringgår kravet på likabehandling av alla invånare på de ockuperade områdena. På så sätt kan man fortsätta det brutala militära styret över palestinerna.

Lagligt sanktionerad segregering

Efter Osloöverenskommelserna förlängdes detta förhållande. Israel fortsätter sin militära kontroll av Area B och C, samtidigt som man kan spärra av de palestinskt kontrollerade Area A. Detta sker samtidigt som bosättarna har samma villkor

som alla andra israeliska medborgare.

På Västbanken upprätthåller Israel ett styre som är "en lagligt sanktionerad diskriminerande segregering". Ett sådant system har inte funnits sedan apartheidsystemet upphörde i Sydafrika.

Håkan Brunnström

Källa: B'Tselem – www.btselem.org

Sharons seger - ett steg mot fred

"Om man seriöst önskar rättvis och hållbar fred är det alltså inte säkert att man ska sörja att Sharon vann valet."

*Per Gahrton, ledamot av EU-parlamentet
FOTO: Miljöpartiet.*

Nu gråts många krokodiltårar i västliga medier över Sharons valseger. Men är det verkligen förstörda fredschanser man begråter? Är det inte snarare den egna skönmålningen av Israel man sörjer? För med Sharon blir det omöjligare än någonsin att framställa Israel som en nation av fredsälskande socialistiska idealister som bevattnar sina kollektiva ökentäppor med sitt svett och sitt blod, omringade av blodtörstiga arabiska horder. Med Sharon kan Israel-bilden äntligen närma sig sanningen. Ett exempel är en intervju i belgiska *Le Soir* dagen före Sharons valseger där en känd israel ytrare följande:

"Araberna i Israel är en tidsinställd bomb, efterhand blir de oundvikligen propalestinska och antiisraeliska. Därför kan man säga att Ben Gurion saknade vision när han 1948 nöjde sig med att driva bort 80% av den arabiska befolkningen i de judisk-behärskade områdena av Palestina. Han borde ha drivit bort samtliga".

Det är inte en Sharonanhängare som talar, inte ens det fascistiska Nationella Enhetspartiets ledare Avigdor Lieberman – som däremot nyligen offentligt önskedrömde om israeliska flygbombningar av Kairo och Teheran – utan den israeliske forskaren Benny Morris. Han har gjort sig känd som en av de israeliska historiker som bevisat att den palestinska massflykten 1948 (huvudorsaken till att Palestinakonflikten aldrig har lösts) var resultatet av en målmedveten israelisk etnisk resningskampanj, och inte, som den israeliska propagandan påstått, självförvallad av den arabiska sidan för att bereda plats för arabiska stormtrupper. Morris' avsikt är att visa att den judiska staten Israel har som sin förutsättning massfördrivning av palestinier. Israel kan inte godta en normal lösning av konflikten, typ Bosnien eller Kosovo (där rätt för flyktingar att återvända är en grundbult) utan att dess judiska karaktär hotas. Men palestinerna kan naturligtvis aldrig godta mindre än de har rätt till enligt internationella flyktingkonventioner och FN-beslut. Slutsats: Bara massiva yttre påtryckningar kan tvinga Israel till så stora eftergifter att en palestinsk ledare har en chans att kompromissa utan att omedelbart mördas som förrädare.

Men så länge Israel regeras av s k socialdemokratiska regeringar blir det aldrig några yttre påtryckningar. Särskilt i Väst, t. ex. Sverige, låter sig ledande politiker, t ex Göran Persson, luras av sina "partibröders" fredligare språkbruk och tycks inbilla sig att en Barak faktiskt i sak skulle vara mer kompromissvillig än en Sharon, trots att alla kalla fakta visar att Baraks konkreta politik, i form av nya judiska bosättningar, förtryck av palestinier etc, har varit exakt densamma som tidigare fördes av Likud. Med Sharon som premiärminister får Israel en ledare som talar som han handlar. Västliga politikernas hämningar mot att behandla Israel som landet förtjänar, dvs som en "paria" som bryter mot FN-beslut och därför bör utsättas för kraftfulla sanktioner, borde bortfalla.

Också i Israel kan Sharons seger leda till förändringar som efterhand stärker fredschanserna. Redan rapporterar israeliska fredsrelser om ökad medlemstillströmning. Och i fredsrelsens nyhetsbrev *The Other Israel* dagen efter valet konstateras att Sharons regeringstid kan bli kort. Om hans regim leder till landets isolering eller, än värre, till storkrig, kan väljarna vända sig från honom lika snabbt som de svek Barak. Om Sharons hökpolitik misslyckas kanske väljarna inser att Barak var för litet duva, inte för mycket, om den fred ska uppnås som 70% av väljarna uppger sig önska, samtidigt som de valde Sharon.

Om man seriöst önskar rättvis och hållbar fred är det alltså inte säkert att man ska sörja att Sharon vann valet. Med honom framstår Israel i sin rätta dager, som ett antiarabiskt koloniserings- och erövringsprojekt. Sharon är en andlig broder till Milosevic (som han för övrigt inledningsvis stödde i dennes "kamp mot muslimer") och kommer efterhand att utlösa behövlige motkrafter såväl inom- som utomlands. EU:s socialdemokratiska ledare behöver till exempel inte ta hänsyn till någon israelisk partikompis utan kan utnyttja de möjligheter som gällande associationsavtal redan ger och införa ekonomiska sanktioner.

Per Gahrton 2001-02-09

Jerusalem, den 18 oktober 2000

"Anatomy of Racism"

av Hanan Ashrawi

Översättning, Ken Schubert

FOTO: Anne Sörman

Att skylla på offret är den skyldiges ständiga utväg när man ska till att rationalisera bort och förvränga själva brottet.

Vare sig det rör sig om slagna kvinnor, misshandlade barn eller palestinier som länge levt under den grymma israeliska ockupationen tar sig alltid den fege utövaren till beskyllningar mot offret samt anklagelser om att denne ställt till sina egna bekymmer. Förutsättningen är att man avhumaniserar offren och tar ifrån dem deras grundläggande rättigheter, värdighet och försvarsmöjligheter.

Den olyckliga spiralen förvärras ytterligare av att de utslagna blir synnerligen sårbara och ställs utanför ramarna för de vanliga moraliska värderingarna. När de senaste sammanstötningarna mellan den israeliska armén och den palestinska civilbefolkningen bröt ut satte alltså den israeliska propagandaapparaten i gång med en metodisk och rasistisk strategi för att förvrida händelseförloppet och avhumanisera ett helt folk.

"Den vite mannens börda"

Det mest elementära bedrägeriet ligger i att skapa en falsk jämbördighet mellan ockupanter och den ockuperade, utövaren och offret. Det våld som brukas av den tungt utrustade israeliska ockupationsarmén med skarp ammunition, stridsvagnar och stridshelikoptrar jämsställs (i bästa fall) med det förtvivlade anfallet från en civilbefolkning som protesterar mot den pågående stölden av sina rättigheter, markområden och liv.

Man uppmanar dessutom palestinerna att vara beskedliga, att upphöra med "våldet", att överge sin "belägring" – som om regionens starkaste armé skulle kunna hotas av ett obehäpnat folk som vägrar

att acceptera ockupation och despotism. Det ligger naturligtvis närmast till hands att helt enkelt dra sig tillbaka och avsluta ockupationen.

Ironiskt nog spär man på förödmjukelsen genom att utnyttja vår relativa svaghet för att ytterligare degradera våra rättigheter och ge prov på principen att det är den starka parten som drar upp rättvisans gränslinjer.

Hela uppträdandet präglas av "den vite mannens börda"-syndromet. Palestinierna skall vara "tacksamma" för alla "generösa förslag" som Israel väljer att "erbjuda" dem och bortse från den skriande orättvisa som åtföljer den israeliska förhandlingspositionen.

"Den gode indianens" ansvar

Både vänstern och högern i Israel och USA har lagt sig till med denna nedlåtande attityd. Ehud Barak har gått "längst" genom att "erbjuda" palestinerna nästan 90 procent av deras mark tillsammans med vissa "ansvarsområden" i Jerusalem. Dessa "otacksamma" palestinier är dock "omedgörliga" och benhårda.

Efter det att vi förhandlat bort allt utom 22 procent av det historiska Palestina ber man oss om att godta Israels bosättningspolitik och olagliga annektering av Jerusalem – d v s ingå en ohelig allians som skulle strida mot folkrätten och en rad FN-resolutioner. Vägrar vi gå med på sådana självupppoffringar och ta på oss "den gode indianens" ansvar, fortsätter vi att förkasta den ensidiga "fredsvision" som "erbjuder" oss en ministat med avgränsade bantustans insnörda i ett apartheidssystem, ska vi helt enkelt krossas.

Om hotelser och skräckätgärder och

politiska påtryckningar misslyckas kan ohöjda överfall alltid få israelerna dit de vill, eftersom "araberna bara förstår våldets språk". Man skapar rädsla och panik genom att framställa palestinerna som "terrorister" eller "diktatoriska" eller "våldsbenägna" samtidigt som man urskuldar sådana vanföreställningar genom att förvrida och förringa deras vilja att stå emot förtryck och underkastelse.

Reducerar vårt människovärde

Så uppstår en Moment-22-situation. Yassir Arafat måste "tygla" sitt folk och "befalla" dem att lugna ner sig och acceptera förtrycket och fångenskapen. I annat fall är han inte längre "fredspartner" och inte kan betraktas som "ledare".

Samtidigt kan Israel inte förhandla med Yassir Arafat eller palestinerna därför att de är "odemokratiska" till sin natur och ingenting gemensamt har med "civiliserade" demokratier som Israel och USA. Man tar fram även andra färdigsydda etiketter och stereotyper för att förringa palestinernas människovärdighet. De sedan länge alltför bekanta smädelseorden flitigt använda av israeliska tjänstemän och politiker (bland andra kackerlackor, tvåbenta ohyror, och hundar) har kompletterats med "ormar" och "krokodiler".

Att man reducerar vårt människovärde till en rad abstraktioner blir till ett särskilt lömskt tilltag när det gäller statistikutspelet. De palestinska offren för Israels skarpa ammunition rubriceras som X dödade och Y sårade. Ingenstans talar man om vad de har för namn, yrke, eller krossade förhoppningar. Sorgen och förtvivlan hos de mödrar, fäder, systrar, bröder och andra anhöriga som tvingas leva under tragedins skugga lyser också

med sitt frånvarande.

Bilderna på det kallsinniga mordet på barnet Muhammad al-Durra smulade sönder självbelåtenheten hos de som tröstat sig med att palestinierna blivit anonyma och deras lidande osynligt. Den israeliska propagandaapparaten fortsatte att förvränga sanningen också efter det att ett oavvisligt bevismaterial kommit fram.

Till att börja med hävdade man att han dödades av palestinska "skarpskyttar". Sedan hette det att han "hamnade i korselden". Enligt den ruskigaste varianten blev Muhammad en "bråkmakare" eller ett "okynligt" barn som fick skylla sig själv – som om den som lever ut sin barndom förtjänar en överlagd avrättning. Den beskyllningen medförde en fråga: "Vad gjorde han där?" Frågan var snarare "Vad gjorde israeliska soldater där" mitt i Gazaremsan och varför sköt de mot civilbefolkningen, inklusive ett barn och hans pappa som tagits på bar gärning när de "uppträdde provocerande" genom att gå ut och handla tillsammans?

Två hemliga agenter dödades

Lägg märke till skillnaden när två hemliga agenter för de ökända israeliska dödspatrullerna dödades av palestinska demonstranter.

Det var ingen palestinier som försökte försvara dådet. Man gav order om att utreda vad som hänt och häkta de som låg bakom. Det skulle trots allt finnas någonting som heter lag och ordning och rättssäkerhet. Det enda Israel gjorde var att flytta stridsvagnarna och militärstyrkorna ännu närmare och snöra åt belägringen och strypningen av palestinska byar, städer och flyktingläger. Så tillkallade man Apachestridshelikoptrarna och beskött palestinska städer och orter i linje med den mest meningslösa och grymma kollektivbestraffningsstrategi. Enligt den officiella bortförklaringen hade två israeliska reservofficerare

"Enligt den ruskigaste varianten blev Muhammad en 'bråkmakare' eller ett 'okynligt' barn som fick skylla sig själv – som om den som lever ut sin barndom förtjänar en överlagd avrättning. Den beskyllningen medförde en fråga: 'Vad gjorde han där?' Frågan var snarare 'Vad gjorde israeliska soldater där' mitt i Gazaremsan och varför sköt de mot civilbefolk-

*Libanonflyktingar med rätt att återvända.
FOTO: Lena Lönnqvist.*

"gått vilse" i Ramallah och råkat ut för en "lynchning". Ord som "slakt" och "blodtörst" och "barbari" sattes i omlopp.

Samtidigt som det är ingen som försvarar mordet på soldaterna är det viktigt att man känner till sakläget och sammanhanget. I samband med den israeliska belägringen avstängdes Ramallah både utifrån och inifrån. Den enda port som hölls öppen kontrollerades av militären vid ett flertal vägspråvar. Att "gå vilse" i Ramallah hade alltså krävt medvetna och upprepade försök, för att nu inte nämna listighet. De båda

israeliska agenterna hade onekligen fått i uppgift att infiltrera protestmanifestationen mitt i staden. Upprinnelsen var begravningen av en palestinsk man, Issam Joudeh Hammad från byn Umm Safa, som hade borttrövats av israeliska bosättare och torterats till döds på det gräsligaste sätt.

Otäckta filmklipp och foton på liken, samt vittnesmål av läkarna som undersökt det, visades INTE gång på gång för omvärlden med avsikt att vinna PR-framgångar eller avhumanisera israelerna. Flera arabiska medier berättade för mig att de inte klarade av att använda bilderna. De flesta som deltog i manifestationen kände offret och vissa hade sett liket. De kände igen israelerna som medlemmar i dödspatrullerna som utfört avrättningar och provokationer. Den palestinska polisen försökte skydda dem men de dödades ändå mitt framför kamerorna.

Mordet utnyttjades

Genast brännmärktes alla palestinier som mördare genom den mest organiserade och spydiga hatkampanjen på länge. Mordet utnyttjades även för att motivera Israels flygangrepp mot Ramallah och andra palestinska städer.

I en känsloladdad vädjan till sin landsmän att inte ta händelsen till intäkt för att ge sig hän åt rasism och hat beskriver den israeliske poeten Yitzhak Laor flera

lynchningar på palestinier som genomförts av israeliska soldater. Samtliga utövare slapp undan ostraffade och det blev ingen skandalstämning bland den israeliska offentligheten, än mindre anfall mot israeliska städer!

Samma sak gäller det skräckväld som de israeliska bosättarna i maskopi med den israeliska armén riktat mot palestinier i deras egna hem och städer. De obeväpnade, ohämmade och extremistiska bosättarna oftast nonchaleras eller framställas som värlösa "israeliska civilpersoner" omringade av "fiendliga" palestinier. Det som sällan tas upp är att de israeliska bosättningarna strider mot folk-rätten, att de beväpnade bosättarna är fundamentalister och extremister, och att de ostraffat bortrövar, torterar, dödar och utövar godtyckligt våld.

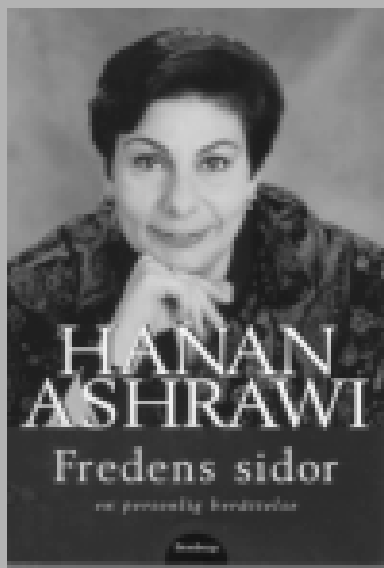
Men det är palestinierna som fortsätter att få skulden.

Palestinska barn blev måltavlor

Den mesta oförsämde skymfen utgörs av israelernas försök att knäcka vårt människovärde som föräldrar. Man svartmålar våra moders- och faderskänslor genom att anklaga oss för att "skicka iväg barnen för att dö i syfte att vinna medieframgångar". Man lägger lök på laxen genom att upprepa anklagelserna i alla politiska läger utan ett uns ironi eller ens medvetenhet om den omfattande rasism som ligger bakom.

"Man svartmålar våra moders- och faderskänslor genom att anklaga oss för att 'skicka iväg barnen för att dö i syfte att vinna medieframgångar'. Man svartmålar våra moders- och faderskänslor genom att anklaga oss för att 'skicka iväg barnen för att dö i syfte att vinna"

När palestinska barn blev måltavlor för israeliska skarpskyttar och soldater hade vår utbildningsminister inget annat val än att tillfälligt stänga skolorna för att skydda dem. Den israeliska propaganda-apparaten tog det omedelbart för bevis på att vi "släppte ut" barnen för att "bråka" och därmed hindra kulorna från att träffa de riktiga skottavlorna. Att man ville ta hand om barnen inom hemmets trygga väggar bortsåg man helt ifrån.

EXTRA förmånligt pris just nu!

Ashrawi, Hanan

Fredens sidor

Uppmärksammat och inflytelserikt språkrör för det palestinska folket om fredsprocessen, att vara kvinna och kristen och att kämpa mot orätten.

Brombergs 1995, inb, sid, 160x240 mm, Nr 234

PRIS: **Just nu 80 kr** ord. 160 Kr

Beställ med talong sid 27.

Spädbarnet Sara Abdel-Athim Hassan dödades trots allt där hon låg i pappans bil och de andra barnen dog i eller nära sina bostäder. Den tolvårige My'ayyad al-Jawarish sköts i sin egen trädgård. De flesta barn träffades i huvudet eller överkroppen, främst med höghastighetskulor. De gummibelagda kulorna av stål riktades oftast mot ögonen. Den israeliska arméns policy är shoot-to-kill (eller att skada permanent). Resultatet är att fler än 105 palestinier har dött och 3 000 sårats, många beständigt.

Enligt israeliska talesmän handlade man med "återhållsamhet". Det stämmer nog att det hade kunnat vara värre – man kan alltid begå folkmord eller fullborda den etniska rensning som påbörjades 1948. Ändå basunerar man ut att det är Israels "säkerhet" som står på spel. Den tungt utrustade ockupationsarmén kuschar tydligen för det palestinska folkets rop på rättvisa och frihet. Enligt detta synsätt behöver inte palestinierna känna sig säkra på sin egen mark eller i sina egna hem eftersom de inte är riktiga

människor och förtjänar allt som händer dem.

Det var illa nog när man talade om Palestina som "ett land utan folk för ett folk (judarna) utan land" – ett begrepp som till och med Shimon Peres anslutit sig till på äldre dagar. Nu verkar det som om vi tilläts fortleva, men på en lägre nivå som omänskliga varelser, berövade de mest grundläggande egenskaper och rättigheter som styr människoslåktets samvete och etiska värderingar. Alltså för att lätta på den verkliga bovns skuld och ansvar.

De som försvarar den israeliska ockupationen behöver någon att lägga över skulden på för skräckväldet som palestinierna fortsätter att leva under. Och vilka kan vara lämpligare än offren själva? £

22 februari 2001

"Civilkuraget att betrakta oss som jämlika"

av Mustafa Barghouti

Översättning, Ken Schubert

Man blir riktigt orolig när den kände israeliske författaren och respekterade fredsaktivisten Amos Oz skriver att "Israel erbjuder palestinierna ett fredsavtal som bygger på 1967 års gränser, med några mindre ömsesidiga justeringar".

Trots Amos Oz medborgerliga engagemang har det tydligen gått honom spårlost förbi att Ehud Barak vid Camp David i somras drog upp sina egna Red Lines. Ehud Barak har dessutom upprepat ställningstagandet i samband med sitt svar på Bill Clintons fredsförslag från december 2000 och återigen inför de senaste maratonförhandlingarna i Taba.

Premiärministern har vid flera tillfällen lovat att inte återvända till 1967 års gränser och att inte dela på Jerusalem. Det innebär en helomvändning när det gäller Osloavtalet och de efterföljande överenskommelserna som trots allt legat till grund för fredsförhandlingarna som pågått under Ehud Baraks mandatperiod.

Enligt den första paragrafen i Osloavtalet utgår fredsprocessen från FN-resolutionerna 242 och 338, som kräver att Israel ska dra sig tillbaka till 1967 års gränser och avsluta konflikten med palestinierna genom att byta ut mark för fred.

En stat på 22 procent av mandatperiodens Palestina

Amos Oz borde veta att de föreslagna justeringarna i fråga om hur Resolutionen 242 ska genomföras varken är marginella eller ömsesidiga. Palestinierna vill tvärtom att Israel ska respektera folk-rätten och FN-resolutioner, precis som när de lämnade Libanon förra våren och Egypten 1981. Barak-regeringen krävde

alltså att palestinierna skulle ge efter en gång till. Genom att godta Osloavtalet och Resolutionen 242 har palestinierna faktiskt gått med på att bygga en stat på 22 procent av mandatperiodens Palestina och lämna över resten till israelerna.

Det är också Amos Oz helt på det klara med, då han själv hänvisar till FN-resolutionen 181 från 1947, som "upp-rättade två självständiga stater i det omtvistade området, dels för det judiska folket (55 procent av marken) och dels för det palestinska folket (45 procent av marken)".

Ingen möjlighet till en framtida palestinsk stat

Man borde kunna utgå ifrån att en man med den politiska kunskap som Amos Oz förfogar över har sett kartan som israelerna lade fram för de palestinska förhandlingarna i samband med svaret på Bill Clintons plan.

Förutom att samla 80 procent av bosättarna i stora block på den ockuperade mark som gränsar till Jerusalem föreslog Ehud Baraks "fredsteam" att ett flertal avskilda bosättningar på Västbanken skulle få stanna kvar. Följden hade i så fall varit att Västbanken delats upp i ett antal mindre, isolerade bantustans med ingen möjlighet till en framtida palestinsk stat.

Amos Oz skriver att "Israel funderar på en plan som skulle avlägsna bosättningarna som ligger utspridda i hjärtat av det palestinska området, göra Östra Jerusalem till Palestinas huvudstad och föra över helgedomen till palestinsk

Mustafa Barghouti är läkare, samhällsaktivist och ordförande för Union of Palestinian Medical Relief Committees
FOTO: Håkan Brunnström

tillsyn". Det är mycket märkligt med tanke på att palestinierna inte tagit del av en sådan diskussion. I själva verket har nyheterna från Ehud Baraks kansli pekat åt det motsatta hållet. Han har bland annat byggt ut bosättningarna mycket snabbare än sin officiellt hårdföre företrädare Benjamin Netanyahu. Ehud Barak har dessutom tagit avstånd om och om igen från palestiniernas rätt att göra Östra Jerusalem till sin huvudstad eller råda över Haram Al-Sharif i enlighet med Resolutionen 242.

Sammanfattningsvis strider de "mindre" justeringarna som premiärministern föreslår mot folk-rätten och skulle skapa en rad bantustans i ett hav av israeliska bosättningar i stället för en livsduglig palestinsk stat.

Sinnesvaga "urinvånare"?

Amos Oz har tydligen drabbats av en minneslucka, eftersom israelerna under åtta smärtsamma år aldrig behandlat sina palestinska förhandlingskollegor som partners med vilka man kan nå "ömsesidiga" kompromisslösningar och uppgörelser. Israelerna har snarare på det mest nedlatande sätt gjort klart för oss att vi är så illa tvungna till att acceptera en fredsöverenskommelse på deras villkor.

Amos Oz sällar sig nu till de som tror sig veta vad som är bäst för oss. Varifrån får han rätten att behandla oss som

sinnesvaga "urinvånare"? Var har hans fredsvänner hållit hus i åtta år? Jo, de har drömt vackra drömmar om fred samtidigt som bosättningarna växte upp som svampar och palestinerna gick miste om sina rättigheter. Sent omsider erkänner Amos Oz att fredsaktivisterna inte längre kan hävda "som vi gjort i decennierna att Israel måste avsluta ockupationen bara för fredens skull. Också i avsaknad av fred är det fel att härskas över en annan nation. Fel och skadligt".

Han uppmanar Israel att dra sig tillbaka från områdena där palestinier bor och låta oss bilda en självständig stat. Det räcker dock inte, eftersom vi har förhindrats från att bygga eller bo på stora markområden som ockuperades 1967 för att bana väg för bosättarna. Den israeliska staten subventionerar ju bosättningarna och ser till att de får förbruka 16 gånger mer vatten per capita än palestinerna.

Vi behöver en sammanhängande och suverän stat

Är Amos Oz verkligen övertygad om att Ehud Barak var beredd att avveckla de avskilda bosättningarna på Västbanken borde han ha berättat för premiärministern att vi behöver en sammanhängande och suverän stat samt tillgång till naturresurserna i stället för det apartheidliknande mellanting som gradvis slagit rot mitt framför ögonen på oss under 33 år.

Han skulle i så fall kunna tala om för de israeliska ledarna att en självständig stat förutsätter mer än att man flyttar om en armé. Den kräver att vi får chansen att skapa ekonomiskt välstånd, vilket bland annat innebär tillträde till gränserna för att kunna exportera, en egen valuta och penningpolitik, och utträdet ur det mycket ofördelaktiga Parisprotokollet om ekonomi. Hittills använder palestinerna fortfarande den israeliska valutan och prisstrukturen. Palestiniernas disponibla inkomst per capita är en knappt tionedel av israelernas. Justerad för inkomst är de ockuperade områdenas köpkraft i linje med de fattigaste länderna i Mellanöstern och Nordafrika, strax efter Yemen och Marocko, enligt Världsbankens senaste undersökning.

Rätten att återvända

Eftergiftarna som Ehud Barak krävde av Yassir Arafat var alltså inte marginella. Det allra värsta var dock att den palestinska ledaren skulle behöva frånhända

Barnen i Shatila – ska de någonsin få återvända till Palestina?

FOTO: Lena Lönnqvist.

sitt folk rätten att återvända. Det är samma obegränsade rätt som varje jude runt om i världen har att slå sig ner i Israel – eller att "återvända" till Israel som det brukar heta, också om han eller hon aldrig satt sin fot där tidigare. De hundratusentals palestinier som 1948 förvisats ur Palestina av den israeliska armén och som nu vuxit till fyra miljoner hade däremot bott där i flera århundraden.

Det är någonting som Amos Oz kanske kan fundera över. Han vill antagligen att palestinerna helt enkelt ska glömma bort sina hem, sin mark och det som en gång var deras land, eftersom minnena och det kollektiva förflutna hotar den stat och det folk som berövade dem deras egendom och identitet. Amos Oz väljer att avfärda frågan eftersom han inte har något svar att komma med och i stället tar han upp ett helt annat ämne, nämligen utvisningen av judarna ur arabländerna.

Gamla nog att minnas, flykten från Palestina.

FOTO: Lena Lönnqvist

Nekar oss en egen identitet

Enligt honom har det palestinska ledarskapet "cyniskt bortsett från de hundratusentals israeliska judar som flydde och jagades bort från sina hem i arabländerna under 1948 års krig". Det kan jag inte hålla med om. De palestinska ledarna ser till sitt eget folks bästa och kan inte hållas ansvariga för det som andra arabländer gjort. Amos Oz tar till det lättköpta och tyvärr typiska israeliska knepet att blanda ihop begreppen "palestinier" och "araber", vilket underförstått – och kanske undermedvetet – nekar oss en egen identitet och vision.

Jag medger dock gärna att alla judar borde få rätten att återvända till sitt hemland om de vill göra det eller få ersättning om de väljer att stanna kvar. Det måste ändå poängteras att varje jude redan har åtminstone ett land där han eller hon kan tänka igenom sina valmöjligheter i lugn och ro. De flesta palestinska flyktingar har å andra sidan varit utan land och hem i 52 år.

Se oss som ett fullfjädrat folk

Ariel Sharons valseger är ett tydligt tecken på att de flesta israeler inte längre betraktar fred som ett passande alternativ, åtminstone på kort sikt. Arbetarpartiet kan bara skylla sig självt för att de misslyckades med att sätta i gång en riktig försoningsprocess. Deras övermod gjorde att de inte förmådde artikulera palestiniernas rättigheter eller visa aktning för deras föreställningsvärld. Det här avbrottet kan trots allt vara precis det som Israel behöver för att ta sig samman och blicka inåt. De kanske kan ta tillfället i akt att begrunda vad som har gått snett i 52 år, inte bara under den förfelade fredsprocessens tid.

Israeliska politiker, intellektuella och vanliga medborgare skulle kunna rannsaka sin egen historia och sina egna gärningar. Genom att erkänna arvsyndens mot palestinerna har Israel möjligheten att läka det egna såret. De måste kunna se oss som ett fullfjädrat folk med rättigheter och ambitioner, som jämlika med vilka man steg för steg kan leva i fred. Vi är beredda att gå en medelväg och bo på 22 procent av det som en gång var vårt land. Jag måste alltså fråga er, Amos Oz – har era ledare och intellektuella civilkuraget att med tiden betrakta oss som jämbördiga människor? £

Amnesty:

”Ett hån mot de mänskliga rättigheterna”

Medan Israel fördömer avrättningar i palestinskt område hävdar militären att utomrättsliga avrättningar är legitima metoder i kampen mot intifadan. Hyckleri, anser Carl Söderbergh, generalsekreterare i svenska Amnesty som i januari besökte Israel/Palestina.

De två avrättningarna som ägde rum i Gaza och Västbanken den 13 januari väckte stor avsky hos Amnesty-medlemmar. De palestinska männen, Alan Bani Odeh och Majdi Mikkawi, dömdes till döden för samarbete med den israeliska militären. Efter summariska rättegångar fick de ingen möjlighet att överklaga.

Själv deltog jag dagarna före och efter avrättningarna i en Amnesty-delegation till Israel och de ockuperade områdena. Vi, liksom många andra, vädjade direkt till president Yassir Arafat och en rad framstående palestinier, men avrättningarna verkställdes ändå.

Kritiska röster höjdes runt om i världen. I de lokala medierna fördömde många palestinska människorättsaktivister det som hade hänt. Men den starkaste kritiken kom från den israeliska sidan. För dem var avrättningarna ännu ett bevis på att palestinerna inte är mogna för självstyre.

Denna kritik är ett hån mot de mänskliga rättigheterna. Den kom samtidigt som mina kolleger och jag höll på att utreda en grym form av terror i de ockuperade områdena, nämligen en uttalad israelisk politik av utomrättsliga avrättningar.

Av alla de hundratals palestinier som har dömts sedan slutet av september tror Amnesty att den israeliska militären har valt ut åtminstone nio personer med avsikt att undanröja dem. Vi undersökte sju av dessa utomrättsliga avrättningar.

Efter besök på plats och många intervjuer med vittnen och anhöriga till de avrättade, kunde vi konstatera att i flera av dessa fall hade det varit fullt möjligt för den israeliska militären att arrestera palestinerna. Vi fann också att militären har dödat många oskyldiga som råkade befinna sig i närheten av attackerna.

En av dem som avsiktligt dömdes var Hani Abu Bakra. Han hade tidigare varit aktiv i Hamasrörelsen, men nu körde han minibuss mellan södra och norra Gaza. Den 14 december 2000 skjutsade han sju passagerare som var på väg till sina arbeten i Gaza City. De passerade en israelisk säkerhetskontroll där en stridsvagn blockerade vägen. En soldat bad Hani Abu Bakra att kliva ur minibussen. Innan han gjorde det, började

soldaterna skjuta.

Vittnen berättade att soldaterna bara stod några meter från minibussen och sköt i tre eller fyra minuter. Hani Abu Bakra dog och tre passagerare skadades allvarligt. En av passagerarna dog senare på sjukhuset.

När vi senare träffade överste Daniel Reisner, chefen för den israeliska militärens juridiska avdelning, medgav han att utomrättsliga avrättningar äger rum och att de ingår i den israeliska militärens strategi. Reisner berättade att besluten om vem som ska dödas tas på högsta nivå. Detta skapar en stämning av straffrihet, där israeliska soldater tror sig kunna döda palestinska civila utan att sådana aktioner fördöms och bestraffas.

Reisner erkände att dödadet av två kvinnor i samband med attacken på Hussein Abayat den 11 november nog varit ett »missstag«. Eftersom den israeliska militären står inför »en unik situation« behöver de inte lyda vare sig den humanitära rätten eller de internationella mänskliga rättigheterna, påstod Reisner.

Det kan stämma att en eller flera av de som avsiktligt dömdes hade deltagit i den senaste intifadan, men det är ingen ursäkt för israelernas strategi.

Att undanröja personer som inte utgör något omedelbart hot, att avrätta utan rättegång, att använda urskillningslös våld där många civila skadas eller dör, fördömer Amnesty skarpt.

Då undrar jag, med vilken rätt kritiserar den israeliska regeringen den palestinska myndigheten för de två avrättningar som skedde den 13 januari?

Carl Söderbergh

Bilden:

Den israeliska militären dödade Thabet Thabet den 31 december när han var på väg till sin klinik. Omkring tjugo skott hittades i bilen. Thabets hus ligger i den palestinska staden Tulkarm, ett par hundra meter från ett israeliskt område. Thabet var aktiv inom Fatahrörelsen men framförallt känd som fredsaktivist. FOTO: Carl Söderbergh.

Klipp och notiser från israelisk press

"Detta land är farmerlobbys land"

Stella Korin-Lieber oroar sig över den nya jordbruksministern, Shalom Simhon som föreslagits från Arbetarpartiet att ingå i den nya regeringen i Israels Business Arena den 1 Mars, 2001. Han skriver med stor indignation; "Den som tror att jordbruksministern handhar jordbruksfrågor tar tråkigt nog fel. I det här landet är jordbruksministern den främste representanten för finansiella intressen. Mannen som distribuerar landets största tillgång, land, till sina lärerade. "Han fortsätter: Israels territorier består av 4,645 miljoner ha, varav 2,75 miljoner ligger söder om Beersheva, alltså i öknen. Av den resterande arealen, 1,875 miljoner ha har 1 miljon ha, klassificerat som "jordbruksland", överlämnats till "Jewish settlement movements", för odling. Genom den s.k. "Lagen om säkrandet av jordbrukarnas rätt till jorden" som Shalom Simhon föreslagit skulle jorden hamna i händerna på 3% av befolkningen, vilka denne jordbruksminister representerar. Inte bara palestinierna har problem med bosättare.

Israels Business Arena den 1 Mars, 2001

"Palestinierna har rätt till ..."

I Le Monde Diplomatiques svenska utgåva, nr 3, rapporterar Henry Siegman om ett tal som president Clinton höll i New York den 7 januari inför en judisk publik som arbetar för fred. Presidenten redogjorde för sin syn på fredsprocessen i Mellan - Östern, fri från alla valtaktiska hänsyn. President Clinton påstod att "palestinierna har rätt till "en självständig och livsduglig" stat inte bara därför att en sådan stats existens ligger i Israels långsiktiga intresse, utan därför det är en rättsfråga - därför att, som han uttryckte sig, Israels "land är också deras (palestiniernas) land". Clinton fortsatte med att klargöra att Israel har rätt till säkra gränser. Men fastslog samtidigt; " Israels säkerhet behöver inte och skall inte byggas på bekostnad av palestinsk självständighet eller inkräkta på palestinsk territoriell integritet".

Le Monde Diplomatiques svenska utgåva, nr 3

Rabbi Mashash till Sharon: ta Betlehem!

Rabbinen som är högste rabbin i Jerusalem uppmanar Ariel Sharon att återta Betlehem. " Det ständiga skjutandet därifrån mot Giló lämnar Israel inga andra möjligheter". Att de ockuperade har fräckheten att göra motstånd upprör. Att lämna de ockuperade territorierna är tydligen inget alternativ för den höge rabbinen.

Arutz Sheva 3 mars

Krigsförbrytartribunalen

Israels motstånd mot att signera och ratificera fördraget om krigsförbrytelser beror, enligt Aluf Benn i Ha'arets News den 26 nov 2000, på att bosättarnas "aktivitet" på ockuperat område står på listan över krigsförbrytelser. Den israeliska försvarsmakten har hela tiden motsatt sig en underskrift från Israels sida. Med en sådan underskrift skulle kanske Israel sitta med en annan premiärminister idag?

Ha'arets News den 26 nov 2000

Israels HD föreslår: Arabiska medborgare bland oss förtjänar fulla och lika rättigheter.

I november tog högsta domstolens president Aharon Barak upp frågan om palestinierna i Israel och föreslog att de skulle få samma rättigheter som judar. "Integrationen av de israeliska araberna som fullvärdiga medborgare måste garanteras på alla områden; inom den politiska makten, i frågan om högre utbildningar och på det juridiska planet". Han säger också något som borde vara en självklarhet för alla stater som kallar sig demokratiska: "Demokrati och respekt för människan värde kräver jämlikhet. Utan jämlikhet, kan det inte finnas någon demokrati. Arabiska medborgare bland oss förtjänar fulla och lika rättigheter. Staten Israel är deras stat. De är medborgare och har rätt till lika rättigheter".

Ha'arets News/Dalia Shehori 15 nov. 2000

Drastiska förslag för att spara vatten

Ett totalförbud mot att vattna gräsmattor, delar av parker och trädgårdar under de närmsta tre åren! Bönderna, som redan vacklar under bördan av den redan 50% neddragningen av deras färskvattenkvoter, uppmanas nu att spara ännu mer. Detta därför att det kommer att fattas 390 miljon kubikmeter regnvatten detta år. Vad det gäller färskvatten ligger alltså Israel redan back. Att läget är katastrofalt understryks av att de ledande institutioner i Israel som sysslar med vatten deltog på mötet den 5 mars. Dessutom deltog för första gången ett antal ministrar. Kommissionären för vatten, Shimon Tal, sa att det är nödvändigt att regeringen omedelbart godkänner de olika förslagen om vattenbesparingar och planerar för skapandet av nya källor. Ett av förslagen är att Israel skall importera vatten från Turkiet. Men Israel kan väl fortsätta på den inslagna vägen. Ockupera Turkiet! Det skulle gå att göra med bibelargument; Noa gick ju faktiskt på grund på Ararats berg i nuvarande Turkiet. Varför inte en liten bosättning på denna plats? Bosättningen skulle sedan kunna förbindas med Israel genom motorvägar och beskyddas av israeliska säkerhetsstyrkor. Vattnet skulle vara säkrat. Varför importera när man kan ockupera?

Jerusalem Post 6 mars 2001

Om att få tillbaka palestinsk arbetskraft

Ministeriet för säkerhet lägger nu fram ett "revolutionerande" förslag för att få tillbaka palestinsk arbetskraft till Israel. Palestinierna som söker arbetslicenser i Israel skall deponera 10.000 \$ som garanti att han inte kommer att delta i "terroristattacker". Den speciella rådgivaren vid ministeriet, Hagai Herzl föreslår också att PA skall deponera 20.000 \$ när licensen söks. Om inte licensinnehavaren håller avtalet, deltar i "terroristaktiviteter" skall pengarna konfiskeras av Israel. Hur förslaget mottagits förtäljer inte historien.

Israels Business Arena 6 Mars, 2001

Frank Fredriksson

Reflektioner från en sprickande bubbla

Haifa 14/2

”Klyftorna mellan olika grupper i landet växer. Jag var i Nazareth förra veckan för att hälsa på en vän. Staden är till största del dominerad av en blandat kristen och muslimsk arabisk befolkning, och det var där 13 palestinier tillika israeliska medborgare dödades av israeliska regeringsstyrkor under ”svarta oktober” 2000. Man kan fortfarande se spåren av de kravaller som uppstod och jag upplevde stämningen som något dämpad. Min vän, som är palestinier, sade att människor betraktade mig som judisk israel när vi gick omkring i staden. Vad får dig att tro det? undrade jag. Jag märker det bara på deras attityd, sade han. Så många koder som jag inte känner till! Eller, så många föreställningar vi gör oss. Och ändå är det dessa föreställningar som leder oss i vårt handlande och därför blir den verklighet som vi upplever.

Tonen i nyhetsmedia ger intrycket att landet befinner sig nära ett krigstillstånd, både tidsmässigt och i geografiskt hänseende. I kväll visade de israeliska TV-nyheterna gång på gång bilder från skådeplatsen, där en palestinsk busschaufför från Gaza i morse körde rakt över en grupp unga israeliska värnpliktiga stående vid en busshållplats nära Tel Aviv. Frånstötande detaljerade bilder av blodsdroppande kroppsrester från skådeplatsen blandas med sörjande familjers förtvylade kommentarer, samt bilder och namn på de dödade. Politiker gör kryptiska uttalanden som att Israel nu ska ”vidta alla möjliga åtgärder” för att förhindra ytterligare terrordåd i landet

Israeliska specialstyrkor går ”i säkerhetens namn” in i de palestinska territorierna och ”elimineras” politiskt aktiva palestinier, som misstänks för att planera våldsattacker mot Israel. Det kallas ”förebyggande åtgärder”. Att de mördade i vissa fall inte har begått något lagbrott, och att man i vilket fall inte går den rättsliga vägen via arrestering vid

misstanke om detta, är irrelevant under så kallat ”krigsliknande omständigheter” deklarerar israeliska regeringstjänstemän offentligt. En israelisk minister hävdar att vi (vilka är vi?) i stället för att uppröras över dessa ”likvideringar” borde glädjas över att ha en potentiell ”terrorist” mindre att bekymra oss över i landet. Inget försök att dölja en för en självpatalad demokrati subversiv verksamhet här inte.

En del israeliska fredsorganisationer organiserar sporadiska matleveranser till hårt ransonerade samhällen på Västbanken på trots mot IDF-soldaternas order. Efter att ett antal civila judiska israeler som rört sig i de palestinska områdena har avrättats av anonyma väpnade grupper den senaste månaden, vågar många judiska israeler inte åka in i de ockuperade områdena längre, oavsett om syftet är solidariskt eller ej. Olika informationsnätverk jobbar för fullt med att hålla så många människor som möjligt a jour om det som händer, paneldiskussioner och demonstrationer organiseras lite varstans varje vecka, även om det vanligtvis är samma lilla envisa skara som deltar från gång till annan.

Något jag märker av mycket tydligt i Israel är den mentalitet, vars logik förbjuder en att tala om rädsla, trots att just rädsla tycks styra en stor del av väljarkårens politiska handlande. Att en person med ett så pass tungt och avskräckande bagage som Sharon kan väljas till statsminister kan tyckas som ett mysterium. På det känslomässiga planet kan det dock vara så att hans motstridande ord om att ”först tillförsäkra israelerna säkerhet, sedan fred” tas på fullt allvar av de människor som låter rädslan styra blint framför samvete och förnuft.

Jag vill verkligen vara optimist, även om det är svart i dessa dagar. Men, ”Who knows?” som folk säger med en stor portion uppgivenhet och en liten strimma hopp. Det är även så något knorröst jag sätter punkt i kväll.”

Isabelle

PEACEQUEST är en partipolitiskt, religiöst och ekonomiskt oberoende ideell organisation, som bildades 1983. PeaceQuest arbetar med stereotyper, demokrati och fredlig konfliktshantering med ungdomar på gräsrotsnivå som målgrupp. Det nuvarande projektet involverar förutom PeaceQuest den palestinska organisationen Rapprochement Center i Be’it Sahour, samt den israeliska organisationen Re’ut Sadaka i Haifa. Projektet räknas som ett pilotprojekt på Forum Syd i det att de deltagande organisationerna fokuserar lika mycket på det lokala planet som på det gemensamma internationella. För mer information om PeaceQuest, gå in på hemsidan www.peacequest.se eller skriv till info@peacequest.se. Du kan

Avspärrningarna - hemmen blir fängelser

Den 20-26 februari 2001 var jag i Palestina. Jag var på Sabeel Alternative Assembly som hölls i Jerusalem. Sabeel (www.sabeel.org) är ett palestinskt ekumeniskt befrielse-teologiskt center som är grundat av den palestinske prästen och teologen Naim Ateek. Jag var även i Ramallah, Taibeh, Birzeit University, Betlehem, Beit Jala och Deheshie flyktingläger. Temat för Sabeels konferens var: "Tala sanning, söka rättvisa". Det är hoppet för framtiden – att vi, som vet vad som pågår i Palestina, vågar tala sanning och söka rättvisa.

Ni skall få del av några av de intryck jag har med mig hem från min vecka i Palestina. Under min vecka i Palestina fick jag själv, ett par gånger, uppleva de "checkpoints"/avspärrningar som satts upp på otaliga ställen i Palestina.

En dag skulle vi köra till Ramallah. Vi var åtta bussar, ca 250 personer. Vi körde fram till checkpointen och alla präster gick först ut för att prata med soldaterna. Men, nej, vi fick inte komma in.

Till slut var vi alla ca 250 deltagare (från 21 olika länder) ute ur bussarna och insisterade på att bli insläppta. Palestinier som gick förbi oss tackade oss för vår solidaritet och sade:

– Se vad de gör mot oss! Berätta detta för alla när ni kommer hem!

Efter 45 minuter fick vi veta att vi inte fick komma in i Ramallah eftersom palestinerna skulle lyncha oss där. Soldaterna kunde då inte garantera vår säkerhet. Men vi stod på oss och förklarade att vi inte alls var rädda för att bli lynchade.

Efter en timme kunde vi internationella gäster få gå in, men bussarna fick stanna kvar, berättade soldaterna. Vi stod på oss och krävde att få med oss våra bussar. Efter en och en halv timme fick vi alla komma in – i våra bussar. En resa som inte bör ta mer än ca. 20 minuter tog oss mer än en och en halv timme.

Solidaritetsdemonstration

Vi blev inte lynchade i Ramallah. Istället möttes vi av en enorm värme och tacksamhet för att vi kommit dit i solidaritet med palestinerna. Vi hade sedan en solidaritetsmarsch – demonstration i Ramallah, ledd av en palestinsk sheikh och en palestinsk präst. Även palestinier som stod vid sidan av vägen och tittade på, anslöt sig efter ett tag till vår demonstration.

Dagen därpå fick jag reda på av en av soldaterna vid samma checkpoint vad som är syftet med dessa vägspärrar. Vi var en mindre grupp som skulle besöka Birzeit University, som ligger utanför

Ramallah. Vår buss körde fram till samma checkpoint där vi varit dagen innan. De frågade oss om vi inte varit där dagen innan. "Jo", sade vi. Då sade de till oss: – Why did you come back. Didn't we give you enough trouble yesterday?

Det är precis detta som checkpointen handlar om – att göra det besvärligt för palestinier. Checkpointen resulterar i att om man t.ex. bor i Ramallah och jobbar i Jerusalem kan man inte ta sig till sitt jobb.

Den dagen fick vi inte komma in i Ramallah via checkpointen, utan vi fick köra bakvägen. Idag är även bakvägarna stängda och det finns ingen möjlighet att ta sig ut ur eller in i Ramallah.

Värre än Sydafrika förr

Detta är några av mina erfarenheter av dessa avspärrningar, men för min del handlar det ju bara om lite tidsfördröjningar. Men för palestinier är det så mycket värre. Jag fick höra berättelser om att man inte kan ta sig till sina jobb längre och därför inte kan försörja sina familjer längre. Jag fick också höra berättelser om kvinnor som fått föda sina barn vid avspärrningarna för att de inte släppts igenom avspärrningarna för att komma till sjukhus. Jag fick även höra om ett tioårigt barn som dog av brusten blindtarm för att barnet och föräldrarna inte fått tillstånd att passera avspärrningen för att åka till sjukhus. På konferensen hade vi en föreläsare, Dr. Farid Esack. Han är en svart muslimsk befrielse-teolog från Sydafrika. Han menade att det apartheid-system som fanns i Sydafrika inte kan jämföras med det som finns i Palestina idag. Han me-

nade att det som finns i Palestina idag är så mycket värre än det någonsin var i Sydafrika. Dr Farid Esack menade även att i Sydafrika satte man de svarta befrielsekämparna i fängelse, men i Palestina behövs inga fängelser eftersom man effektivt, genom avspärrningar, stänger in palestinier i deras städer och byar. Palestiniernas hem, städer och byar blir deras fängelser. Detta fängelse är en kollektiv bestraffning, menade han.

Monika Svensson

*Israelisk polis och militär kontrollerar palestinier i Östra Jerusalem.
FOTO: Håkan Brunnström*

Antisemitismen

Begreppen antisemitism, antisio- nism, och israelkritik är ganska så invecklade och massor med böcker och artiklar har ägnats åt dem. I stället för att försöka klarlägga uttrycken tänker jag skissera några allmänna ramar för en mer fruktbar diskussion. Om jag samtidigt riktar en vass kritik mot hur den svenska israelkritiken hanterat frågan och inte är lika hård mot de som försvarat Israel beror det på att jag tillhör det första lägret och känner mer ansvar för deras beteende.

1) Kritik mot den israeliska politiken, hur skarp den må vara, är inte antisemitisk till sin natur. Till och med hat mot israeler på grund av det som de gjort mot t ex palestinierna är inte nödvändigtvis antisemitiskt. Däremot är föreställningen (vare sig uttalad eller underförstådd) att den israeliska politiken beror på brister i den judiska karaktären eller vissa bestämmelser hos den judiska religionen klart antisemitiska.

2) Påståendet att den israeliska statsbildningen är orättvis och/eller att staten borde upplösas är inte antisemitiskt. Resonemanget att den israeliska statsbildningen är mer orättvis eller har mindre existensberättigande än de flesta andra länder, inklusive arabländerna och USA, är å andra sidan oftast antisemitiskt, då det inte bara bygger på okunskap utan också på tanken att judarna är särskilt grymma alternativt borde hållas med stramare tyglar än andra.

3) Jämförelser mellan Israel och Nazityskland är inte nödvändigtvis antisemitiska. Också om man medger att det som Israel gör inte är lika hemskt som den nazistiska utrotningspolitiken (vilket torde vara solklart för alla med ett uns intelligens) finns det ingen regel som säger att alla jämförelser måste handla om

två jämbördiga ting. Dessutom är det naturligt att tankarna förs till Nazityskland när man ser hur israelerna beter sig eftersom det var just judar som var nazisternas huvudoffer. Däremot är alla antydningar om något slags proportionalitet mellan de båda företeelserna så överdrivna att de måste betraktas som antisemitiska. Jämförelsen kan även dölja en bakomliggande tanke om att Förintelsen kanske inte var så farlig trots allt eftersom folk som uppför sig på det har

"I Lars Hillersbergs fall är det särskilt tydligt eftersom han använder sig just av serieteckningar och av ett bildmässigt språk. Försvaret att han som serietecknare ska tillåtas vissa överdrifter biter inte alls, utan snarare understryker hans

sättet måste i viss mån förtjäna sitt öde eller åtminstone borde ha lärt sig av sitt lidande. Detta är i så fall en särskild lömsk form av antisemitism eftersom judarna därmed berövas rätten att vara bristfälliga människor precis som alla andra.

För att knyta an till den aktuella tidningsdebatten säger antisemiter sällan att de är det utan tvärtom betonar sin välvilja mot judar, räkna upp sina judiska vänner osv. Det gör även Lars Hillersberg. Inte heller brukar man hävda att judarna är särskilt grymma, giriga, eller hämndlystna. Sådana föreställningar lyser dock igenom i uttryckssättet, de tankebilder man använder och den ton man slår an. I Lars Hillersbergs fall är det särskilt tydligt eftersom han använder sig just av serieteckningar och av ett bildmässigt språk. Försvaret att han som serietecknare ska tillåtas vissa överdrifter biter inte alls, utan snarare understry-

Den aktuella debatten på DN:s kultursidor om konstnären Lars Hillersberg är bara den senaste i en lång rad liknande diskussioner i Sverige sedan 1960-talet. Tyvärr måste jag konstatera att vissa av Israels kritiker inte verkar ha lärt sig särskilt mycket om antisemitismen under alla dessa år.

ker hans moraliska svaghet, just därför att serieteckning ställer speciella etiska krav som de allra flesta yrkesutövarna klarar galant.

Sammanfattningsvis bygger det antisemitiska inslaget i israelkritiken på en eller fler av följande uttalande eller undermedvetna föreställningar: 1) judarna har en grundläggande tendens att bete sig på ett visst sätt; 2) judarna har ett större ansvar att behandla andra på ett rättvist sätt, antingen på grund av att de själva varit offer och borde ha lärt sig av sitt öde eller att de ska vara tacksamma för de fördelar de fått; 3) judarna förtjänar i viss utsträckning det som hänt dem alternativt det är upp till dem att vara så snälla att ingen skulle komma på tanken att göra dem illa en gång till; 4) judendomen som religion lär ut grymhet och kompromisslöshet.

Det är just sådana tankar som den klassiska antisemitismen utgår ifrån, och i den mån israelkritiken lånar dessa begrepp är den antisemitisk. Genom att förutsättningslöst läsa Henrik Bachners doktorsavhandling Återkomsten: Antisemitism i Sverige efter 1945 (och det borde alla israelkritiker göra som vill förstå sin egen historia) får man ett tydligare grepp om sambanden mellan den antisemitiska traditionen och vissa moderna tankesätt.

Antisemitismen, tillsammans med rasismen och sexismen, är Västlandets största historiska brott och utgör fortfarande det största hotet mot en fredlig världsordning. Hur angeläget det än är att Israels mångåriga förtryck av palestinierna ska upphöra förlorar världen stort om det sker till priset av en uppblåst antisemitism. Och det är inte judarnas eller israelernas ansvar att se till att det inte händer.

Ken Schubert

Svenska riksdagsledamöter i Libanon

Palestinska flyktingar är utsatta för dåliga livsvillkor varhelst de befinner sig. Det ligger i det grundläggande faktum att de är förvisade från sitt hemland. Men det finns grader i helvetet och frågan är om inte Libanons palestinska flyktingar är de värst utsatta?

Deltagarna såg trångboddhet, arbetslöshet, diskriminering och rättslöshet, men värst var känslan av hopplöshet för framtiden. Slutsatsen är att de uppväxande barnen behöver omvärldens engagemang för att lyfta frågan om deras rättigheter – inklusive rätten att återvända.

Tre i varje skolbänk

På Baka låg- och mellanstadieskola i Beirut går barn som bor i Shatila flyktingläger. Eftersom inga byggnadstillstånd givits för byggande av skollokaler, har UNRWA hyrt in skolbarnen i ett gammal privat familjeägt hus. När vi kommer till deras skolgård är det rast och gården är så full av barn att det är föräntat med stora svårigheter för oss som besökare att tränga sig fram till ingången till huset.

Vi är 15 personer i den svenska delegationen och det är omöjligt att få plats för alla att sitta i det lilla rum skolledningen har till sitt förfogande.

– Vi får ha dubbelskift med undervisningen, förstås, berättar rektorn. Här finns nu 575 barn i 15 klassrum.

Vi besöker några av klassrummen. Ett av dem är inrättat i ett genomgångsrum som inte alls rymmer så många barn som placerats där. Tack vare att dessa sexåringar är små till växten ännu, kan de sitta tre i varje skolbänk (egentligen avsedd för två skolbarn). Men de 12 bänkarna räcker bara till 36 elever och klassen har 37. Det gör att en av pojkarna, den 37:e eleven, får sitta framme vid läraren på en särskild liten pall utan bänk med sin mattebok i knäet.

Ständiga hinder

En av riksdagsledamöterna har inte alls lust att lämna det klassrum han besöker. Det är hans första besök hos palestinska barn och han blir mycket engagerad i flyktingbarnens framtid.

– Vi borde se till att de åtminstone får bra skolor. Hur ska annars de här härliga barnen kunna få en rimlig framtid? säger han.

Frågorna till UNRWA haglar efterhand som besöken i flyktinglägren i Libanon fortskrider, men det finns en uppgivenhet i UNRWA-representanternas svar. Inga pengar. Inga byggnadstillstånd. Ständiga hinder från libanesiska statsmakten vad gäller utveckling för palestinerna. Både vad gäller enskilda individer, institutioner och samhällsstruktur.

”Rätten att Återvända”

Riksdagsledamöter från sex olika svenska riksdagspartier (alla utom kristdemokraterna), sju representanter för folkrorelse-Sverige och två ledare för palestinska föreningar deltog i resan som arrangerades av KFUK-KFUMs studieförbund och Diakonia. I Libanon, Jordanien, Västbanken och Gaza träffade gruppen palestinska organisationer och besökte flyktingläger.

Resan var en del av folkrorelseprojektet på temat Rätten att Återvända som drogs i gång förra sommaren med seminarier och aktiviteter och i vilka Palestinagrupperna har tagit aktiv del. (Se förra numret av Palestina Nu.) Syftet med projektet är att få en svensk påtryckning på EU att agera för palestiniernas rätt att

Bakaskolan i Beirut med elever från flyktinglägret Shatila.

FOTO: Lena Lönnqvist.

återvända.

– Vi väntar på att FN-resolution 194 ska förverkligas och stöder palestinernas krav på att få återvända hem, sa Ali Khalil, utrikesutskottets ordförande i den libanesiska riksdagen och samma tongångar hördes från utrikesministern

En delegation riksdagsledamöter och representanter för svenska folkrorelser reste runt och skaffade sig information och egna intryck av hur de palestinska flyktingarna har

Mahmoud Hammoud. Man kan tycka att det är alldeles utmärkt. Problemet är bara att dessa libanesiska företrädare tillägger att:

– Vi tycker inte att de ska etablera sitt boende här medan de väntar.

Det skulle också ha gått bra att acceptera som politisk markering – om det hade rört sig om en kort tid av väntan i avvaktan på ett beslut i antagande. Men nu handlar det om en situation som bestått i 53 år.

Fjärde generation av barn i flyktinglägren

Den libanesiska regeringen har fortfarande – när de palestinska flyktingarna är inne på sin fjärde generation av barn i flyktinglägren – åsikten att de ska leva provisoriskt. Några normala medborger-

liga rättigheter ges inte till palestinierna. Det finns ett 70-tal jobb som är svartlistade för utlänningar (ofta de jobb som har karriärmöjligheter och kan ge goda positioner) och allt tyder på att denna "jobbförbudslista" har kommit till för att stoppa palestiniernas inträde i det normala libanesiska samhället.

Inga byggnadstillstånd ges för att bygga bostäder utanför UNRWA-hyrd mark. Och vissa tidsperioder kan en del läger utsättas för handelssanktioner så att ingen firma får leverera byggmaterial eller dylikt till dem – vilket gör att de inte heller kan laga taket i sin befintliga bostad.

Läget är verkligen svårt för befolkningen i de libanesiska lägren och många emigrerar och försöker få uppehållstillstånd i exempelvis Sverige. Andra försöker kämpa med tillvaron i sitt läger och göra det bästa av den.

Ett exempel på det är Hola-kommittén i Bourj El-Shamali i södra Libanon (kommittén heter Hola efter det område i Palestina som de flesta invånarna i lägret flytt ifrån). Hola-kommittén försöker finna aktiviteter för ungdomarna och har nu slitit ihop till ett community-center, ett aktivitetshus, där man ska kunna ha fester och aktiviteter. De samarbetar också med organisationen Assumoud för att forma bland annat förskoleverksamhet, ungdomsaktiviteter och barn tandvård i lägret.

– Vi måste göra vad vi kan för våra barns framtid i väntan på att det sker något med vårt återvändande till Palestina, förkla-

rade Abu Sacher Mahmoud, far till fyra barn och aktiv i Hola-kommittén.

Hur många flyktingar som bor i de libanesiska flyktinglägren är svårt att svara på. Den officiella siffran för UNRWA-registrerade flyktingar i Libanon är 385 000. Den siffran får vi av UNRWA-chefen Alfred Miccio i Beirut, men mycket tyder på att det reella antalet som finns kvar i lägren är betydligt lägre på grund av emigration.

Ett hän mot grundläggande rättvisa

Folke Bernadotte skrev i september 1948 om "Uttåget av palestinska araber i pa-

"Den frustrerande fråga som dyker upp gång på gång är: Hur kan världen tolerera att dessa offer för en konflikt aldrig får upprättelse samtidigt som motparten, Israel, möts med respekt?"

nik" att "vi har fått talrika rapporter från vederhäftiga källor om storskalig skövling och plundring samt förstörelse av byar utan anledning. Det vore ett hän mot grundläggande rättvisa om dessa oskyldiga offer i konflikten förnekades sin rätt att återvända till sina hem."

Det har nu gått 53 år och fortfarande pågår detta hän mot grundläggande rättvisa. När vi på resan besökte barnfamiljer med sönderskjutna sovrum i flykting-

läger i Betlehem och i Gaza hörde vittnesmål från anhöriga som mist släktingar vid beskjutning i lägren samt fick berättat för oss hur hårt isoleringen drabbar Gaza-flyktingarna ekonomiskt och socialt, så kändes frustrationen hos samtliga deltagare.

Den frustrerande fråga som dyker upp gång på gång är: Hur kan världen tolerera att dessa offer för en konflikt aldrig får upprättelse samtidigt som motparten, Israel, möts med respekt?

"Vi vill gå fredens väg"

En kväll träffade den svenska delegationen presidenten Yasser Arafat och möttes av en ledare som betonade sin freds-vilja.

– Vi vill gå fredens väg och fortsätta samtalen med Israel, sa Arafat. Och detta var några timmar från den stund Ariel Sharon tillträdde posten som Israels premiärminister.

Rätten att återvända

En önskan är att EU skulle ta ett större ansvar för samtalen inklusive utöva en påtryckning på Israel att acceptera folkrättsliga konventioner såväl som FN:s resolutioner inklusive 194, som fastställer palestiniernas rätt att återvända eller – för den som inte vill återvända – få kompensation för förlusten av hemland och mark.

Den svenska delegation som gjorde den här resan kommer i alla fall att arbeta för att påverka åt det hållet. Vad verkan det nu har, men varje bidrag i en sådan här kamp är viktigt och med tillräckligt många händer som drar frågan framåt, så ska det en gång lyckas!

Lena Lönnqvist

Förbundsrektor KFUK-KFUMs studieförbund

*Per-Axel Sahlberg(s) från den svenska riksdags- och folkrörelsedelegationen samtalar med Yassir Arafat palestiniernas president.
FOTO: Lena Lönnqvist.*

FOTO: Mia Gröndahl

Palestinier - flyktingar i 50 år fotografier av Mia Gröndahl

Visas i Kulturhuset i Stockholm

Foajé 2, vån 2

3 mars - 25 april 2000

Det palestinska folket drabbades av en av vår tids största flyktingkatastrofer 1948-49, i samband med staten Israels bildande. Bortemot 1 miljon människor fördrevs från sitt land. Idag, tre generationer senare finns det 3 miljoner palestinska flyktingar. De flesta lever i läger som upprättats av UNRWA, FN:s hjälporganisation för de palestinska flyktingarna i Mellanöstern.

Mia Gröndahl, journalist och fotograf bosatt i Östra Jerusalem, har på UNRWA:s uppdrag rest runt i lägren i Libanon, Syrien, Jordanien, Västbanken och Gaza under flera månader och dokumenterat flyktingarnas situation. Resultatet visas nu i utställningen Palestinier - flyktingar i 50 år. Utställningen invigdes i maj 2000 av FN:s generalsekreterare Kofi Annan i New York och har sedan dess visats i flera länder runt om i världen.

I Stockholm invigdes utställningen på Kulturhuset lördagen den 3 mars. Till invigningen kom ett hundratal personer för att lyssna till mycket uppskattade invigningsstal av ambassadör Tomas Hammarberg, Per Allan Olsson från Röda Korset samt till diktläsning av Sven Wollter.

Yvonne Fredriksson

Akuthjälp till Palestina

Palestinagrupperna i Sverige fick i början av oktober en vädjan om akuthjälp från Union of Medical Relief Committees (UPMRC) och Gaza Community Mental Health Programme (GCMHP).

Responsen från våra faddrar, andra organisationer och enskilda blev stark. 419.000 insamlades till årsskiftet och

På vår hemsida skrev vi:

"Den 9 oktober svarade PGS på UPMRC:s vädjan genom att skicka 40.000 SEK som akuthjälp. Alla bidrag som kommer in till Palestinainsamlingen märkta "Akuthjälp" (motsvarande) kommer att snarast skickas till UPMRC."

"Den 15 oktober svarade PGS på vädjan från Gaza Community Mental Health Programme. Till GCMHP kommer hjälpen att gå till deras arbete för att ge krisstöd till speciellt utsatta familjer."

Vid sex olika tillfällen fram till mitten av januari skickade vi sammanlagt över en halv miljon kronor.

Bland bidragsgivarna fanns många organisationer; Grafiska avd. 10 Sthlm, Vänsterpartiet Gävleborg och Malmö,

SSU-Skåne, Ung Vänster Uppsala län. Palestinsk Svenska sällskapet Helsingborg, Palestinagruppen/Vänsterpartiet/PFF Uppsala, Grafiska Fackförbundet bidrog med 30.000 kr. En privatperson bidrog med 50.000 kr till vardera UPMRC och GCMHP.

1 januari kunde vi konstatera: "Vår akutinsamling har fram till årsskiftet nått 419.000 kr. Under december betalade Emmaus i Stockholm in 100.000 kr. Grafiska avd. Västra Götaland 10.000 kr.

Höstens akutinsamling:

Faddrar	77.000 kr
Privata givare	126.000 kr
Organisationer	181.000 kr
PGS lokalgrp	35.000 kr

PGS har därutöver skickat 100.000 kr från tidigare insamlade medel. Hittills har 377.000 kr skickats till UPMRC och GCMHP. Inom kort kommer 142.000 kr att skickas. Insamlingen fortsätter!"

4 februari publicerade vi tackbrev från våra mottagare av Akuthjälp - UPMRC och GCMHP. Hjälpen hade nått fram.

Håkan Brunnström

Palestinainsamlingen liten men naggande god

Vår insamling har i år verkat i 25 år. Vi vet inte hur mycket pengar som samlats in under hela den perioden, men de senaste sex åren har det influtit **1 989 030** kronor.

För insamlingar brukar man tala om "nyckeltal" d.v.s. hur mycket som verkligen blir bistånd på plats. För 90-kontona är villkoret att minst hälften ska komma fram. För vår insamling har genomsnittet för insamlingskostnader och administrationskostnader de senaste fem åren varit 13 procent av insamlade medel (se tabell).

Som insamlingskostnader räknas trycksaker, annonser, information och porto. Till administrationskostnader räknas revisionskostnader och kontorsmaterial.

Alla faddrar får Palestina Nu och Palestina Fadder med inbetalningskortet. Då och då trycker vi en värvningsfolder som presenterar våra projekt och förra året tryckte vi en affisch. Bara portokostnader för fadderutskick går på över 8000 kr per år (=3 procent av insamlingsresultatet). Auktorserad revision går på flera tusenlappar o.s.v. Vår bokföring och framtagande av informationsmaterial sköts helt ideellt, liksom allt arbete med de olika biståndsprojekten. Vi har en anställd, som betalas av Sidamedel och vars arbete avser hanteringen av flera miljoner kronor varje år.

Som bekant kan Du flerdubbla dina insatser genom att Sidapengar utgör huvudstommen i projekten. Men

Palestinainsamlingen 1995-2000

År	Insamlat	Kostnader	Procent
1995	274 464 kr	52 959 kr	19%
1996	272 841 kr	47 550 kr	17%
1997	254 789 kr	37 675 kr	15%
1998	249 531 kr	34 395 kr	14%
1999	260 361 kr	36 308 kr	14%
2000	677 044 kr	47 328 kr	7%
	1 989 030 kr	256 215 kr	13%(Mv)

Resor, uppprop, uttalanden

Lärraresa i mars - april

Den lärraresa med fackligt och internationellt aktiva lärare som var planerad till den 28 oktober och som blev inställd på grund av det svåra politiska läget har nu blivit av. Tre lärare och en journalist reste till Västbanken den 22 - 28 mars. Lärarna besökte olika utbildningsinstanser, studenter, fackligt aktiva lärare, flyktingläger m.m.

Projektbesök

Den 23 mars - 1 april besökte Margareta Sjöberg och Yvonne Fredriksson PGS projekt på Västbanken och i Gaza.

Under april besökte Britta Pettersson PGS projekt i Shatila Camp i Beirut.

I maj reser David Henley och Henrik Pelling till Gaza för att göra ett besök på Gaza Community Mental Health Programme.

I maj är två av GCMHP:s personal inbjudna till Uppsala för att delta vid en konferens "Empathy and Violence - Development in Childhood"

Rätten att återvända för de palestinska flyktingarna

PGS har under hösten och vintern arbetat tillsammans med andra organisationer med frågan om de palestinska flyktingarnas rätt att återvända. Syftet har varit att påverka regeringen inför Sveriges ordförandeskap i EU.

Arbetet har bestått av olika aktiviteter såsom, seminarier, manifestationer, utställning på Kulturhuset i Stockholm, ett specialnummer av Palestina Nu som skickats ut i över 5000 ex till framför allt skolor.

Delegationsresa till palestinska flyktingläger

Den delegationsresa som var tänkt att genomföras i oktober genomfördes under v 9-10 2001. Lena Lönnqvist från KFUK-KFUMs Studieförbund reste till flyktingläger i Libanon, Västbanken och Gaza med deltagare från riksdagspartierna samt från flera frivilligorganisationer.

Resan var mycket uppskattad och alla kommer att vara aktiva på olika sätt i sina organisationer, partier och i Riksdagen framöver för att få upp frågan om de palestinska flyktingarna på dagordningen.

Jordens Dag 31 mars

Runt om i landet genomfördes olika aktiviteter den 31 mars på Jordens Dag. I Stockholm, Helsingborg, Umeå och Linköping anordnade Palestinska Föreningar kulturafnär.

Demonstration i Stockholm till stöd för det palestinska upproret Intifadan. FOTO Lina Boström.

Upprop, uttalanden

På initiativ av filmregissörerna Stefan Jarl och Lukas Moddysson har följande uppprop skickats till statsminister Göran Persson med kopia till utrikesminister Anna Lindh:

Svenska Filmarbetare för:
FRED OCH FRIHET I ETT SJÄLVSTÄNDIGT PALESTINA!

- Vi har under senaste tiden med fasa kunnat följa hur hundratals och åter hundratals offer har skördats i den pågående konflikten på Västbanken och i Gazaremsan.

- Vi har också med oro kunnat se allt fler tecken på att Sveriges traditionella engagemang för palestiniernas sak uppenbarligen förändrats. Kritik har från allt fler håll riktats mot en tilltagande passivitet.

- Vi vill som filmarbetare uttrycka vårt stöd för den palestinska kampen. Vi är övertygade om att fred i Mellanöstern aldrig kommer att uppnås utan frihet för

ett självständigt Palestina.

- Vi uppmanar vår politiska ledning att åter med full kraft ge sitt fulla engagemang och stöd åt det palestinska folket, samt att föra upp frågan på dagordningen under vårt ordförandeskap i EU.

Manifestationer - möten

Den 8 mars firades på initiativ av Kvinnor för Fred den Internationella Kvinnodagen på Sergels Torg i Stockholm. En representant för PGS höll ett tal om de palestinska kvinnornas situation under ockupation.

Den 14 mars anordnade studentkåren på Stockholms universitet en debatt om Krisen i Mellanöstern. Medverkande: Shain Eghraghi PGS, Louise Norman PGS, Fredrik Malm Liberala ungdomsförbundet, Ulf Öfverberg Samfundet Sverige-Israel.

Protest under EU toppmötet i Stockholm 24 mars

Vid en demonstration i Stockholm anordnad av Nej till EU höll en representant för PGS ett tal om "Internationell Solidaritet - Palestina Upp på Dagordningen"

Bojkott

Palestinagruppern i Stockholm har framställt ett flygblad och klistermärken med uppmaning att bojkotta Israeliska varor. PG - Stockholm kommer att fortsätta att arbeta med frågan på olika sätt.

Vill du veta mer kontakta; Shahin Eghraghi eghraghi@hotmail.com, Ammar Makboul ammar@spray.se.

Världsbutik i Solidaritetshuset i Stockholm

I Solidaritetshuset har det öppnats en Världsbutik och där kommer Palestina-grupperna att sälja böcker och hantverk från Mellanöstern. Till detta behövs det frivilliga som ställer upp någon gång då och då för att vi ska klara det!

Om du är intresserad av att stå i butiken en kväll då och då (ons) hör av dig till kontoret; 08 - 641 72 88.

Skellefteå:

Vänortsprojekt och fackligt stöd

I Skellefteå har det sedan många år funnits en lokalgrupp till PGS. Då många av PGS medlemmar också är aktiva i LO-facken i Skellefteå har vi koncentrerat vårt arbete där. I Skellefteå är LO-facken de drivande i Palestinaarbetet.

Vi har arbetat med konkreta projekt sedan 1988, bl.a. byggt upp en fordonsmekanisk utbildning i flyktinglägret Aqabet Jaber i Jeriko.

Barnhemmet Dar el Tifl i Jerusalem stöddes under tre år genom att svenska utbildare i sex omgångar utbildade de "mammor" på barnhemmet som ansvarar för de mindre barnen. Idag hösten och vintern 2000/2001 har vi tre projekt igång.

Regionala Skyddsombud i Gaza

Ett större projekt där vi utbildar Regio-

nala Skyddsombud inom Metall i Gaza. Ett tjugotal personer deltar i en processinriktad utbildning med mål att bygga upp en skyddsorganisation liknande den vi har i Sverige.

Ett bibliotek

Vårt andra projekt i Gaza har målet att bygga upp ett bibliotek på ett stort dagis i Gaza. Dagsiset ägs av LO, och stöddes vid uppbyggnaden av bl.a. norska LO och Ung Vänster i Sverige. De 300 barnen, deras syskon och föräldrar ska kunna ta del av biblioteket som också ska ses som ett demokratiprojekt.

Vänortsprojekt

Vårt tredje projekt är ett vänortsprojekt. Vi ska med sju representanter för arbetarrörelsen i Skellefteå bygga upp kontakter med motsvarande organisationer i Palestina. Vid den planerade första re-

san ska vi möta våra motsvarigheter i Jeriko, Betlehem och Gaza City. De svenska organisationerna som är inblandade är Socialdemokraterna, ABF, SSU, Unga Örnar, S-kvinnor, Broderskap och LO.

Insamlingar och resor

För att få in pengar till projekten samlar vi in pengar på arbetsplatser, möten och vid 1:a maj. Vi har även ett "fadder-system" kallat stöd 10an, där personer godkänner ett bankavdrag på 10 kr varje månad som direktöversöks till vår fond. Vissa fack beslutar om anslag och ibland ger företag lika mycket som de anställda på företaget samlat in.

Vi har också haft ett 70-tal personer nere i området i olika sammanhang, bland annat har tre studieresor genomförts. Dessa resor ser vi som viktiga både i opinionsarbetet och insamlingsarbetet. Före jul startade vi en akutinsamling till Gaza till stöd för barnen som drabbats av det sista halvårets oroligheter på Västbanken och i Gaza. Projektet bygger på att med teaterns och bildens hjälp bearbeta de ofta svåra intrycken av de senaste månadernas våld mot syskon och kamrater. Hittills har vi samlat in 60 000 kronor för detta projekt, bl.a. i form av en större gåva från fackföreningen Kommunal i Västerbotten.

Per Lindbäck

*Från fordonsutbildningen i Jeriko med Kjell Sundström som varit nere och jobbat som lärare några gånger.
FOTO: Per Lindbäck.*

Stockholm:

Dags för påtryckningar mot Israel

ÄNNU EN REGERING har tillträtt i Israel. I likhet med sina föregångare använder den ökände krigsförbrytaren Sharon ett våldsamt maktspråk gentemot palestinierna. Inget tyder på att Israels förtryck mot palestinierna kommer att trappas ner. Sharon gick till val på att krossa motståndet inför en orätfärdig fred. Under de nio år som gått av s k "fredsprocess" har israeliska ministärer av olika politiska kulörer avlöst varandra. I sin politik gentemot palestinierna har dock Likud och Arbetarpartiet haft mer av förenade drag än skillnader. I principiellt viktiga frågor, som bosättningsfrågorna, de palestinska flyktingarnas rätt att återvända och Jerusalems status, har de alltid i sak varit överens. Den israeliska statens intressen om judisk överhöghet kommer alltid i första hand. Vilket i praktiken innebär att palestinierna reduceras till demografiska problem och orosmoment som förstör idyllen. Israels handlande visar också på att de ständigt kränker de mänskliga rättigheter som världssamfundet vilar på.

INFÖR DEN INHEMSKA OPINIONEN har de israeliska partierna, med få undantag, tävlat om vem som är mest kompromisslös gentemot palestinierna och gått ut med att man inte tänker "sälja ut" sina judiska medborgare. Uppskandandet av nationalistiska stämningar gör det möjligt att inför sina egna väljare legitimera ockupationen och förtrycket av palestinierna. Men det leder också till att alla steg som hävdar palestiniernas rättigheter betraktas som ett svek mot det judiska nationalistiska projektet. Till och med en sådan självklar princip att varje människa har rätt att få bo i sitt hemland uppfattas för närvarande av den israeliska opinionen som en omöjlighet. Den israeliska politiken har gått in i den återvändsgränd av nationalism som de själva har skapat och orkar inte leva upp till de kriterier som en modern demokrati anstår. Att döma av den s k Clintonplanen, som betraktades av många bedömare som de största eftergifter en israelisk regering har gjort, framstår den politiska omogenheten lika stor som förut. Israel vägrar lämna

bosättningarna, flyktingarna förvägras återvända, Israels ockupationsstyrkor ska ha och kontroll över gettofierade palestinska områden, konfiskering av jord och egendom pågår alljämt liksom den tysta etniska rensningen av palestinier i Jerusalem.

EFTER NIO ÅRS "FREDSPROCESS" är det nu tid för internationella påtryckningar för att förmå Israel att göra upp med sitt systematiska förakt mot människovärdet och internationella lagar som hittills präglat landets historia. Det är uppenbart att Israel saknar den viljan och förutsättningarna som britterna använde sig av i Indien, fransmännen i Algeriet eller som man gjorde i Sydafrika. Oförmågan till uppgörelse med det egna systemet är uppenbar. Viljan i det israeliska samhället kan bara aktiveras genom Intifadan och omvärldens aktiva reaktioner. Det är cyniskt att betrakta händelseutvecklingen i området som ett utslag av en fredsprocess när den mäktiga parten inte ens erkänner den andres mest grundläggande krav på mänskliga rättigheter. Israel är en stat som konsekvent förbryter sig mot internationella konventioner och lagar samt ignorerar säkerhetsrådets resolutioner. Det är uppenbart att Sverige och omvärlden måste skärpa tonen i sitt förhållande till Israels ockupationspolitik och apartheidlogik då Israel vägrar att respektera omvärldens principiella uppmaningar. Sverige bör med sin tradition av internationalism lyfta frågan om internationella sanktioner, för att sätta press på att Israel ska agera i linje med FN-stadgan.

FRÅGAN OM SANKTIONER mot Israel har varit aktuell alltsedan fördrivningen av 800 000 palestinier 1948 men frågan är om inte det är mer aktuellt än någonsin nu när det är så uppenbart att hindren för en rättvis och långvarig fred återfinns inom den israeliska systemet. Det står klart att det finns ett juridiskt stöd för sådana åtgärder. Nu måste vi som solidaritetsrörelse också förmå oss att orka driva upp denna fråga i den svenska offentligheten. På gräsrotsplanet uppma-

Manifestation i Stockholm 29/11

FOTO: Yvonne Fredriksson.

nar vi till bojkott av israeliska varor. Med hjälp av våra nätverk kan vi arbeta för att den svenska regeringen i ett första steg följer den fjärde Genevekonventionen som säger att man inte får handla med varor producerade på ockuperad mark. Det andra vi kan arbeta för är att bryta det ekonomiska utvecklingssamarbetet med ockupationsmakten och apartheidstaten Israel tills det en uppgörelse med systemet har inletts.

Den som vill veta mer om bojkottsarbetet av israeliska varor kan kontakta Palestinagruppen i Stockholm.

Palestinagruppen i Stockholm

Urban Stoltz

Ammar Makboul

Om undervisning

”Då sade en lärare:

– Tala till oss om hur vi ska undervisa.

Och han sade:

– Ingen kan uppenbara för er något annat än det som redan ligger slumrande i gryningen av er kunskap.

Den lärare, som vandrar i Templets skugga bland sina lärjungar, ger inte av sin visdom utan snarare av sin tro och kärlek. Om han är i sann mening vis, bjuder han er inte att stiga in i sin visdoms boning, utan leder er till tröskeln av sin själ.

Astronomen kan ge er av sitt vetande om rymden, men han kan inte ge er sin förståelse.

Sångaren kan återge den rytm varav rymden är full, men han kan inte ge er den lyhörddhet som förmår kvarhålla rytmen eller rösten som återger den.

Och den som är begåvad i talens vetenskap kan berätta för er om måttens och vikternas värld, men han kan inte leda er dit. Ty en människas klarsyn kan ej låna sina vingar till en annan.

Och liksom var och en av er står ensam inför Gud så är han också ensam i sin kunskap om Gud och i sin förståelse av jorden.”

Ur Profeten av Khalil Gibran: en av arabvärldens mest älskade och berömda författare.

Khalil Gibran (1883-1931), filosof, poet och konstnär, född i Libanon men bosatt i USA under större delen av sitt liv. Alltsedan tonåren ägnade sig Khalil Gibran åt en omfattande litterär produktion på arabiska och var känd i den arabiska världen som en betydande författare långt innan Profeten slog igenom i Västerlandet. Profeten är skriven direkt på engelska och var den första bok Gibran skrev på sitt nya modermål. Alltsedan sitt femtonde år arbetade han oavbrutet på detta sitt mest centrala verk. I det sammanfattar han sitt livs religiösa och filosofiska budskap. Profeten är översatt till mer än tjugo språk och har legat på den internationella bestsellerlistan i mer än femtio år. Boken utkom 1923 och blev omedelbart en succé. Den lästes och läses fortfarande vid bl.a. bröllop, barn-dop och begravningar. När Gibran dog år 1931 fördes hans stoft

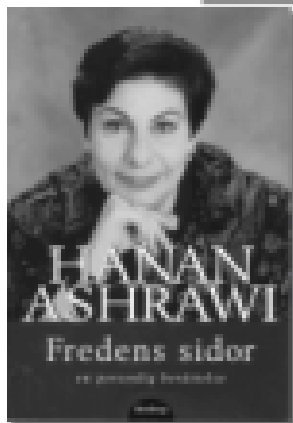

I mitt land

Det är nog för mig att få dö
i mitt land
begravas där och upplösas
i dess jord
ge liv åt en blomma
som plockas av ett barn
i mitt land
Det är nog för mig att få bli
i mitt land
som jord
gräs
blommor

Tawfiq Zayyad

Då Tawfiq Zayyad dog i en bilolycka 1995, förlorade palestinerna en av sina kanske mest karismatiska ledare och älskade poeter. Vill du läsa mer av palestinska poeter? Beställ då nr 2 1995 av Palestina NU. 10 kr + porto eller skriften ”Landet som är havande” – 25 kr.

Just nu endast 80 kr!

Beställ med talong på nästa sida.

från New York till Libanon. En deltagare i begravningen har berättat att hundratals präster och religiösa ledare ur alla tänkbara sekter och samfund, som alla funnit inspiration i Gibrans förkunnelse, deltog i processionen, däribland protestanter, katoliker, muslimer, grek-ortodoxa och judar. Sida vid sida tågade de ditresta från när och fjärran.

Böcker av Khalil Gibran att beställa från Palestinagrupperna:

Profeten ”den kärleksfullaste bok som skrivits”
Proprius 1977, hft, 91 sid PRIS: 90 kr

Jesu Människosan ”genom Gibrans unika skönhetsinne och människokänedom ges vi en bild av Jesu liv och gärningar och hans samtid”
Alhambra 1996, inb, 190 sid
PRIS: 175 kr

Khalil Gibran - Legendens liv och verk ”biografen om den mäktiga kultboken Profeten och dess författare” Skrivet av släktingarna Khalil och Jean Gibran.
Al Hambra 1994, inb, 470 sid, rikligt illustrerad PRIS: 305 Kr

Beställ från UD, Sida och Utrikespolitiska Institutet

Västbanken/Gaza

Oktober 1999 - Mars 2000

Halvårsrapport

Generalkonsulatet, Jerusalem

Beställning: Sida/ infoavdelningen

08 - 698 50 00

Olika delstudier från UD/MENA - projektet

Tradition och förnyelse: *En studie av Nordafrika och Mellanöstern*

- Ekonomiska utmaningar i Mellanöstern och Nordafrika
- Konfliktmönster i Mellanöstern och Nordafrika 19980 - 1997
- Tankar om Islam och Europa
- Demokratins möjligheter - Fallstudier Jordanien och de palestinska områdena
- De palestinska flyktingarna
- Tre folkrättsliga frågor. Al-Hamma, Jerusalem och Irak
- Demokratins möjligheter i Mellanöstern

Beställning: Utrikesdepartementets enhet för Mellanöstern och Nordafrika
08 - 405 10 00

Vattnet i Mellanöstern – En källa till konflikt eller samarbete?

Pris: 44 kr

Beställning: Utrikespolitiska Institutet
08 - 696 05 00

Beställ böcker från Palestinagrupperna

Rätten till Palestina

"- Palestiniernas rättigheter". Faktarik bok från PGS, som tar upp palestinafrågan ur både ett historiskt och ett nutidsperspektiv. Finns en fred i sikte? PGS 1995, hft, 130 sid, 144x206 mm, ill.

Nr 103 PRIS:50 Kr

Ashrawi, Hanan Fredens sidor

Uppmärksammat och inflytelserikt språkrör för det palestinska folket om fredsprocessen, att vara kvinna och kristen och att kämpa mot orätten. Brombergs 1995, inb, sid, 160x240 mm, Nr 234 PRIS: **Just nu 80 kr** ord. 160 Kr

Said, Edward Fred utan land

Palestiniernas främste och vassaste regimkritiker om den olyckliga utvecklingen efter handslaget 1993 mellan Rabin och Arafat.

Ordfront 1997, inb, 235 sid, 135x215 mm,

Nr 111 PRIS: 120 Kr

Wirtén, Per Berättelserna

En rosad, nyansrik och märklig bok om Mellanösterns konflikter och aktörer. Per Wirtén läser äldre rese-skildringar, följer i deras spår, möter

människor och begrundar kritiskt. Norstedts 1996, hft, 258 sid, 137x210 mm,

Nr 114 PRIS: 70 Kr

Maalouf, Amin Korstågen enligt araberna

"Skildrar en viktig historisk epok på ett för oss nytt sätt - den gränsöverskridande humanistens" (Jan Hjärpe). Baserad på samtida dokument och vittnesmål.

Alhambra 1991, inb, 315 sid, 140x200 mm, Nr 129 PRIS: 165 Kr

Kepel, Gilles: Gud tar hämnd

"Kristna, judar och muslimer återerövrar världen". Författaren granskar likheter och olikheter i den religiösa fundamentalismens frammarsch i världen.

Ordfront 1993, inb, 255 sid, 140x220 mm,

Nr 128 PRIS: 50 Kr

Muslih, Mohammad The Golan

"The Road to Ockupation". Förf. är statsvetare och spårar ursprunget till den israelisk-syriska konflikten från bl a nyligen frisläppta dokument. The Institute of Jerusalem Studies 1999,

hft, 100 sid, 150x228 mm, kartor.

Nr 272 PRIS: 90 Kr

Said, Edward The Politics of Dispossession

Essäsamling om det palestinska kampen för självbestämmande åren 1969-94. "Stylish, impassioned, and informed by a magisterial knowledge of history and literature".

Vitage Books 1994, hft, 450 sid, 130x230 mm, 5 kartor.

Nr 268 PRIS: 295 Kr

Ibn Battúta Islams vandringsman

Arabvärldens Marco Polo, Ibn Battúta, en pionjär bland reportrar, skildrar levande och färgrikt hela den då kända världen från sina resor mellan 1325 och 1354.

Alhambra 1989, inb, 390 sid, 137x223 mm, kartor.

Nr 235 PRIS: 195 Kr

al-Shaykh, Hanan Beirut Blues

Hon skriver brev för att ge mening åt sitt liv i krigets Libanon. En lidelsefull kvinna om ett land i korsvägen.

Alhambra 1997, inb, 289 sid, 140x210 mm, Nr 227 PRIS: 200 Kr

al-Shaykh, Hanan Kvinnorna från Myrrans land

Till ett arabiskt ökenland dras människor från jordens alla hörn. Fängslade roman om fyra olika kvinnor med olika bakgrund.

Alhambra 1998, inb, 255 sid, 143x215 mm, Nr 236 PRIS: 195 Kr

BESTÄLLNING

Fyll i, klipp ur och skicka till:
(Skriv tydligt!)

Palestinadistribution
PGS, Tegelviksgatan 40
116 41 Stockholm

Namn:

Adress:

Post nr Ort

Datum:

ÿ Är PGS-medlem. Medl. nr:

ÿ Vill bli PGS-medlem.

ÿ Vill bli fadder för PGS bistånds-
verksamhet (180 kr/kvartal)

ÿ Kontakta mig

ÿ Vill ha fullständig beställningslista

Jag beställer följande material:

Nr Artikel (titel eller namn)

Antal Pris

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

B

Porto
betalt

Palestina Nu
PGS
Tegelviksgatan 40
116 41 Stockholm

länkar till Palestina

uttalanden

bokhandel

www.palestinagrupperna.a.se

upprop

biståndsprojekt

program & stadgar